

JOULU- LEHTI

TOIMITTAJAT:
MATTI HELENIUS JA ALLI TRYGG-
HELENIUS.

„Kun miel' on raskas, murhe suuri,
Niin valoa silloin tarvitaan.“

(J. H. Erkon runosta).

1900

Joulukukkia.

lon ja rauhan juhla on käsissä. Ilon kukkia kylvää joulun enkeli ihmislasten tielle. Ilon kukkien antaa hän versoa pienten lasten sydämissä. Mutta ilo pian kuolee, joll'ei suloinen rauha sitä suojaa. Siksi on joulun enkelillä myöskin rauhan palmunlehti kädessään. Iloa ja rauhaa hän meille julistaa, iloa ja rauhaa hän meille tahtoo antaa.

Tiedätkö mistä hän on poiminut ilon kukkaset ja rauhan palmunlehdet? Hän poimi ne jouluyönä kaukana pienessä Betlehemin kaupungissa. Siellä oli seimi, josta usein olet kuullut puhuttavan. Siinä seimessä syntyi Jeesus-lapsi, sinun ja koko maailman vapahtaja. Silloin, pimeänä talviyönä, nousivat seimen ympärillä taimelle ilon kukkaset ja rauhan palmut. Sieltä sitten levisivät ilo ja rauha ympäri maan. Sieltä Jeesus-lapsi toi mukanaan rakkautta, armoa, anteeksiantamusta, rauhaa ja ikuista iloa. Näitä hyviä ja kalliita lahjoja hän tahtoo vielä tänä päivänä lahjoittaa ihmisille.

Nyt on pian kaksituhatta vuotta kulunut ensimmäisestä ihanasta jouluyöstä ja vielä vietämme me Jeesus-lapsen syntymäpäivää vuoden suurimpana ilojuhlana. Niin kauvan kuin muistaa jaksat olet aina iloinnut joulusta. Sinä olet jo edeltäkäsinkin iloinnut joulukyntteleistä kirkossa, sytytetystä kuusesta, joulupahnoista lattialla. Ja sinä toivot, että niiden mukana seuraa muitakin hyviä lahjoja sinulle iloksi. Kenties saat tällaisia lahjoja, kenties et. Mutta yhden lahjan ainakin saat, riippumatta siitä, oletko köyhä vai rikas, pieni vai suuri, viisas vai taitamaton. Tämä lahja on Jeesus-lapsi. Hänhän syntyi kauvan sitten, mutta elää vielä. Vielä hän levittää iloa ja rauhaa maailmassa. Vielä laulavat enkelit joulu-yönä: „Kunnia olkoon Jumalalle korkeudessa, ja maassa rauha, ja ihmisille hyvä tahto“. Avaa hänelle sydämesi! Pidä häntä paraana joululahjasi, anna hänen tulla herraksesi ja mestariksesi. Opettele tottelemaan, niinkuin hän teki! Opettele auttamaan, niinkuin hän, rakastamaan niinkuin hän, kieltäytymään niinkuin hän, antamaan anteeksi niinkuin hän! Silloin myöskin ymmärrät koota ilon kukkia, joita joulun enkeli kylvää tiellesi. Ja sinä myöskin ymmärrät antaa niistä muillekin, jotka kenties eivät ole voineet saada yhtään ainoata joulukukkasta. Jumala valitsee sinunkin toimittamaan enkelin palvelusta.

Tahdon kertoa sinulle pojasta, joka eräänä päivänä tuli koulusta kotiin uusi päällysnuttu kalkan ryvettämänä. Äiti kun alkoi torua, poika kertoi, miten asia oli ollut. Hän oli kotimatalla tullut kalkki-kuopalle, johon muuan toveri oli pudonnut. Silloin hän ajatteli: „sinunhan tulee auttaa lähimmäistäsi“, ja meni kun menikin itse kuoppaan auttamaan ylös toveriaan. „Se muuttaa asian“, sanoi äiti, „siinä tapauksessa ovat tahrat nutussasi pikemmin koristukseksi“. Miksi kutsuisit tämän pojan tekoa? Eikö se ollut enkelin palvelusta? Rakkauden joulukukat olivat nousseet taimelle hänen sydämessään. Tee sinä samoin, kylvä tielle joulukukkia, missä suinkin voit! Ystävällinen kohtelu, lemmeäs sana, palanen joululeivästäsi, kyntteli joulu-kuusestasi, lahja köyhälle, käynti sairasta katsomassa, muutama jyvänen nälkäiselle varpuselle — ne ovat joulukukkia, joita voit sirotella kulkeissasi. Mitä useampia sirottelet, sitä useampia niitä antaa enkeli versoa sydämessäsi. Siellä tulee olemaan auringonpaistetta, iloa ja rauhaa, sitä rauhaa, jonka ainoastaan Jeesus voi antaa.

LAPSI KUNINKAAN.

Sä köyhä ryysymekko,
Sä paitaressu pieni vaan,
Sä olet lapsi kuninkaan!
Sen tokko tietänet?

Kuningas suuri sulla
Ja Isä hellin, rakkahin;
On hänen maa ja taivaskin,
Sä pienokainen myös.

Hän kaikki, kaikki tietää,
Hän kaikki, kaikki hallitsee,
Hänt' enkel'laumat palvelee,
Hän sua rakastaa.

Sun luonas on hän aina,
Sua varjelee ja johtavi,
Saat kerran hältä kruunusi,
Jos häntä tottelet.

Hän muut' ei pyydä sulita,
Kuin sydämesi pienen vaan.
Oi lapsi, lapsi kuninkaan,
Se anna Isälles!

Hilja Hahnsson.

v.5-5

Veikko ja Paha-Leena.

Oli hiukan ennen joulua. Lukukauden viimeinen tunti, joka sattui oleman uskontotunti, oli loppumaisillaan. Opettaja oli kertonut, kuinka Jumala kerran oli enkelien kautta lähettänyt ihmisille ilosanoman Jeesuksesta. Hän jatkoi:

„Vielä tänä päivänä lähettää Jumala ihmisille samaa sanomaa Vapahtajasta. Mutta Hän ei käytä enää sanansaattajinaan enkeleitään, vaan meitä heikkoja ihmisiä.“

Opettaja katseli hetkisen vakavasti edessään istuvaa poikaparvea ja kysyi sitten:

„Tahtoisiko joku teistä viedä tätä sanomaa jollekulle kärsivälle, jos tilaisuus tarjoutuisi?“

Kaikki kädet nousivat ylös. Vanha, kokenut opettaja ei kumminkaan näyttänyt erittäin ilostuvan. Hän tiesi liian hyvin, että lapsi lupaa helpommin, kuin tekee. Mutta hänen kasvonsa kirkastuivat, kun hän kohtasi pikku Veikon avonaisten, syvästä innosta puhuvan katseen, sillä hän tiesi nyt, että ainakin yksi joukosta tulisi täyttämään lupauksensa.

Tunti päättyi. Hilpein mielin riensivät pojat pois. Mutta Veikko jäi tahallaan jäljelle muusta joukosta. Hän muisteli opettajan sanoja. „Tokkohan minä sentään voin sitä tehdä?“ mietiskeli hän, „minä taidan olla liian pieni. Jussikin voi paljon paremmin täyttää lupauksen, kun on niin paljon suurempi.“ — Jussi oli Veikon vanhempi veli.

Joulu läheni lähenemistään. Joulukiireissä opettajan sanat unhottuivat. Veikko nikkaroi isälle pientä kirjahyllyä joululahjaksi. Se olisi ollut yk-

sinkertainen tehtävä suuremmalle miehelle, mutta pikku Veikolle oli se siksi vaikea, että se vei hänen huomionsa.

Tuli jouluaatto. Veikko oli saanut hyllynä valmiiksi, mutta äiti oli pannut hänet pikku Eriikka tuutimaan, kun ei itse joulupuuhiltaan joutunut. Iltapäivällä kumminkin pienokainen tuntui niin hyvästi nukkuvan, että äiti päästi Veikon hetkiseksi Jussin kanssa hiihtämään, että olisivat pois tieltä siivotessa.

Suksimäessä he tapasivat opettajan Kallen.

„Tiedättekös te, että Paha-Leena on niin kipeä, että isä pelkää hänen kuolevan? Ja nyt on kai niin, ett'ei hän pääse taivaaseen, kun on aina ollut niin ilkeä.“

„No, kaikki tässä taivaaseen!“ sanoi Jussi. „Jos sinne semmoisia päästettäisiin, kuin Paha-Leena, niin eihän siellä säällinen ihminen viitsisi ollakkaan!“

Veikko näytti hyvin miettiväiseltä, mutta ei puhunut mitään.

Paha-Leena oli hänkin aikanaan ollut pieni, hyvä tyttö, mutta hän oli unhottanut Jumalan, alkanut valhetella ja tehdä muuta syntiä. Ja viimein hän oli joutunut niin pitkälle pahuudessa, että oli ihmisiltäkin saanut Pahan-Leenan nimen. Kylän lapset häntä erittäin pelkäsivät, sillä Paha-Leenalla oli aina kädessään suuri keppi, josta sai jokainen, joka uskalsi tulla häntä aivan likeltä härnäämään.

Alkoi jo hämärtää. Jussin alkoi mieli kotiin tehdä. Ehkä äidillä jo kuusi oli valmina!

Mutta Veikolla oli niin omituisen paha mieli. Hän ei voinut olla ajattelematta, että „mitäs jos

Paha-Leena nyt kuolee ja käännetään takaisin taivaan portilta juuri joului-
ltona!"

"Kuules, Jussi", sanoi hän kotimatalla, "minun on niin sääli Paha-Leenaa. Mutta minä muistelen opettajan kerran sanoneen, että Jeesuksen veri puhdistaa kaikesta synnistä. Muistatko sinä sitä paikkaa? Silloinhan voisi Paha-Leenakin vielä päästä taivaaseen."

"Eihän se Leena sitä tiedä", vastasi Jussi karsimättömästi, "eihän hän ole koulussa käynyt, eikä kirkossa kulkenut. Mutta mitä se asia sinulle kuuluu? Riennetään nyt vaan kotiin!"

Veikko kulki ääneti taas muutaman askelen, mutta äkkiä hän pysähtyi ja sanoi:

"Mutta mehän lupasimme opettajalle viedä kärsiville ihmisille sanaa Jeesuksesta. Minä luulen, että meidän tulisi mennä sanomaan Leenalle, että Jeesuksen veri puhdistaa hänet kaikesta synnistä."

Jussi alkoi miettiä hänkin ja tuumasi sitten:

"No, mennään sitten. Mutta mennään pian!"

Pojat astuivat kiireesti Leenan mökille. Vaan kun pääsivät tuvan ikkunasta tulevan heikon valovirran seutuville, niin Jussi äkkiä seisahtui:

"Mutta Leenan keppi! Sen minä unhotin. En minä tule tupaan", sanoi hän.

Pikku Veikko seisahtui myöskin. Häntäkin alkoi kovasti pelottaa. "Jos Leena onkin sentään vielä siinä tilassa, että voi lyödä, niinkuin hän aina tekee!" Ja Veikko jo mietti takaisin kääntymistä hänkin. Mutta silloin hän muisti opettajan katseen koulussa.

"Odotä sinä tässä, minä tulen heti!" kuiskasi hän Jussille. Ja pelosta väristen kiirehti hän juoksujalkaa Leenan tuvalle, kopeloi ovenrivan käsiinsä ja, kun oli sen löytänyt, raotti jonkun veran ovea ja huusi värisevällä äänellä:

"Jeesuksen Kristuksen veri puhdistaa kaikesta synnistä."

Sen sanottuaan kääntyi hän ympäri niin nopeasti kuin voi ja riensi kuin lennätetty taaksensa katsomatta sinne päin, mihin oli Jussin jättänyt. Jussi oli jo paennut hyvän matkaa pois, mutta odotti sitten kumminkin Veikkoa, ja yhdessä he menivät kotiin ilman että asiasta oli sen enempää

puhetta. Jussi häpesi pelkuruuttaan, vaikk'ei siitä Veikollekaan mitään puhunut. Veikko häpesi myöskin, kun ei ollut mielestään asiaa oikein toimittanut, mutta hänen oli sentään nyt helpompi olla.

Joului-
llan ilot olivat ohitse, ja joulukirkostakin oli palattu. Veikko oli koko joulukirkon ajan rukoillut, että Jeesus ottaisi Leenan taivaaseen.

Oltiin juuri päivällispöydässä, kun opettaja astuu pirttiin ja tervehdyksistä päästyä alkaa kertoa:

"Herra tekee ihmeitä vielä tänä päivänä. En voinut olla poikkeamatta tänne kertomaan, miten ihmeellisesti Hän meille käsittämättömässä armosaan on muistanut Kaipasen Leenaa, myöskin Pahaksi-Leenaksi kutsuttu. Niinkuin kai olette kuulleet, on hän maannut pahasti sairaana. Kova oli ruumiin kipu, mutta sielun tuska vielä kovempi. Kun eilen iltapuolella olin hänen luonaan, ei hän voinut lohdutusta, ei joulun ilosanomaa ottaa vastaan. Hän oli mielestään liian suuri syntinen. Mutta illalla kun hän yksinäisyydessä makasi, oli hänelle tapahtunut ihme. Enkelin ääni oli selvästi hänelle huutanut: Jeesuksen Kristuksen veri puhdistaa kaikesta synnistä. Ja siitä hetkestä alkaen oli uusi valo hänelle auennut, rauha ja todellinen joului-
lo tullut hänen sydämeensä. Ja kun hän tänä aamuna tämän maailman jätti, näkyi koko hänen olennostaan, että hän muutti parempaan kotiin, taivaan ilossa ikuista joulua viettämään."

Opettajan päättäessä kertomustaan oli pikku Veikko pillahtanut itkemään ja Jussi painanut silmänsä alaspäin. Hämmästyneenä kysyi opettaja, mikä Veikkoa vaivasi.

"Minä niin häpeen", nyyhkytti Veikko. Katkonaisesti kertoi hän, millainen pelkuri hän oli ollut ja kuinka huonosti hän oli mielestään lupauksensa täyttänyt.

Mutta kyynelät välkkyivät läsnäolevien vanhempien ihmisten silmissä, ja opettaja laski lempeästi kätensä pikku Veikon pään päälle ja lausui:

"Herra valitsee meidät heikotkin joskus välikappaleikseen. Hän antakoon meille itsekullekin enemmän rohkeutta Hänen polkujaan astumaan ja Hänen armosanomaansa julistamaan!"

SIGRID MANNSTRÖMIN kertomuksen mukaan sovitti
MATTI HELENIUS.

Kesämaitta.

(Helvillä on männynkäpy lehmänä, jolle hän laulaa).

Tulpa, tuipa lehmääni
Käpylehmää, kultaa.
Heinää raukka pureksi,
Elä maista multaa.

Astu tällä nurmella,
Kierrä tätä nientä,
Maista vettä rannalta.
Voi mun lehmää pientä!

Mlansuussa sinua
Kuhuan mä sitten.
Ammuntas on kuuluva
Yli seutuviitten.

Lypsämään sun lopuksi
Käyn mä nokkelasti —
Muista, että kiuluni
Lypsät täyteen asti.

Tuipa tuipa lehmääni
Pientä ruskeaista,
Sulle voitaleipäni
Annan maista maista!

Xilja Linamaa.

Mustin onnettomuus.

Täss' Anni se pelot ja kartanot piirtää.
— Lähemmäks' yhä Musti nyt itsensä siirtää.

Mut aikahan sai hän surkean seikan,
Jo jakkara heittikin kuperikeikan!

Siit' Anni se itkuhun nyt parahtaapi
— Oi, milloinka Musti nyt anteeksi saapi?

Joulu on tullut...

Joulu on tullut... Sykkivi rinnat,
Ystävä armain tullut kuin ois.
Kirkkaina loistaa töllit ja linnat,
Pimeys öinen häätyvi pois.
Arkiset touhut syrjähän saivat,
Haihtuivat hetkeks maalliset vaivat.
Joulu on tullut... siitpä, oi,
Maan yli rauha, riemu nyt soi!

Joulu on tullut... Leikkihin ryhtyy
Ympäri kuusen lapsoset nuo,
Vanhemmat heihin muistossa yhtyy,
Lapsuuden päiviin silmänsä luo.
Juhlivat laulut ilmoiin helkkää,
Kaikki on syäntä, riemua pelkkää.
Joulu on tullut... siksipä, oi,
Vanhuskin lapseks nuortua voi.

Joulu on tullut... Jumalan huone
Valossa välkkyy kynttelien.
Hartaina joukot rientävät tuonne
Hämyssä aamun varhaisen.
Ylistysvirret rinnoista raikuu,
Sanoma suuri kansoille kaikuu.
Joulu on tullut... köyhäkin, oi,
Rikkahan kanssa riemuita voi.

Kristus on tullut... aurinko, valo,
Maailman kirkkaus sammumaton.
Kansojen autuus tullut on jalo,
Syntisten ystävä syntynyt on.
Vapaaksi tehty on ihmiskunta.
Kenpä nyt nukkuis synnin unta!
Kristus on tullut... siitpä, oi,
Riemuita synnin orja nyt voi.

Kaarlo Hammar.

Henkilöt:
LAISKUUS.
TUHLAAVAISUUS.
JUOPPOUS.
AHKERUUS.
SÄÄSTÄVÄISYYS.
RAITTIUS.

Joululeikki.

Henkilöt:
ISÄ.
ÄITI.
POIKA.
TYTTÖ.
1:nen VAELTAJA.
2:nen VAELTAJA.

I KUVaelMA.

(Leikkipalkka kuvaa lumista metsää).

I KOHTAUS.

POIKA:

Nyt miksi joulu-iltana
Me käymme metsän teitä,
Kun ennen kuusi, kynttilät
Ne riemuin ootti meitä?
Niin ennen oli lämpöinen
Se joulu-illan liesi,
Ja myöskin meidän mökkihin
Se pukki tulla tiesi!

TYTTÖ:

Niin, äiti, minne häipyi
kodin rauha
Ja joulutähti, enkel'laulu lauha?

ÄITI:

Lapset, lausehenne tuskaa tuo,
Syvästi se äidin mieltä viiltää,
Kotinne ett' on korpi luminen
Ja kylmän kyynel poskillanne kiiltää!

Vieras mies se uhkas ryöstää
Kodin, leivän, peltomaan,
Uhkas vielä joulu-illaks'
Mökkiin muuttaa asumaan.
— Vieraan miehen katon alla
Emme toimeen tulleet ois,
Siksi, lapset, metsään lähtiin
Kotikullastamme pois.

POIKA:

Oi, miksi julma vieras tuo
Noin meidät hääti sieltä,
Te rikoitteko, vanhemmat,
Sen vieraan miehen mieltä?

TYTTÖ:

Ei, veikko, sen voin sulle varmaan taata,
Ei isä, äiti syypäät olla saata!

ISÄ:

Olet oikeassa, lapsi,
Viattomat oomme me,
Aivan syyttä, selvitteettä
Saapui kauhun sana se.
Väärin siinä vieras toimi,
Väärän säännön sääti,
Kun se köyhän perheraukan
Tuvastansa hääti.

II KOHTAUS.

(Kaksi vaeltajaa tulee kiedottuina
suuriin viittoihin).

1:nen VAELTAJA:

Jumalan rauhaa, kulkijat!
Keitä ootte te ihmisrukat,

Kun hankien harjoissa liettenne on,
Jääpuikkoina kuusenne kukat,
Ja katsehenne niin kolkko on
Ja silmänne tuikkina toivoton?

ISÄ:

Olen kunnan torppari ollut vain
Ja hoitanut pientä peltoain.
— Mun mökkiäin suojeli maailmalta,
Ikihonkien huokuva salo,
Se oli mun hiljainen
hovini,
Mun onneni tyyni talo. —
Nyt jättänyt olen mä
mökkini sen,
Mun elämäni riemun ja huolen,
Nyt luminen korpi on jäljellä vain,
Johon perheeni kanssa ma kuolen.

2:nen VAELTAJA:

Te miksi jätitten
Tuon kodin armaisen
Ja saitte tänne helmaan erämaan,
Sen hankiin kaatumaan ja kuolemaan?

ÄITI:

Ei pienen hiljaista onnea
Se vierahan silmä siedä
Ja siksi se uhkasi meiltäkin
Kodin, konnun ja pellon viedä.
Se uhkasi jouluksi tulla jo
Salomökkimme valtijaksi. —
Pois lähtiin, — halpaa se ollut ois
Tulla vierahan kumartajaksi!

1:nen VAELTAJA:

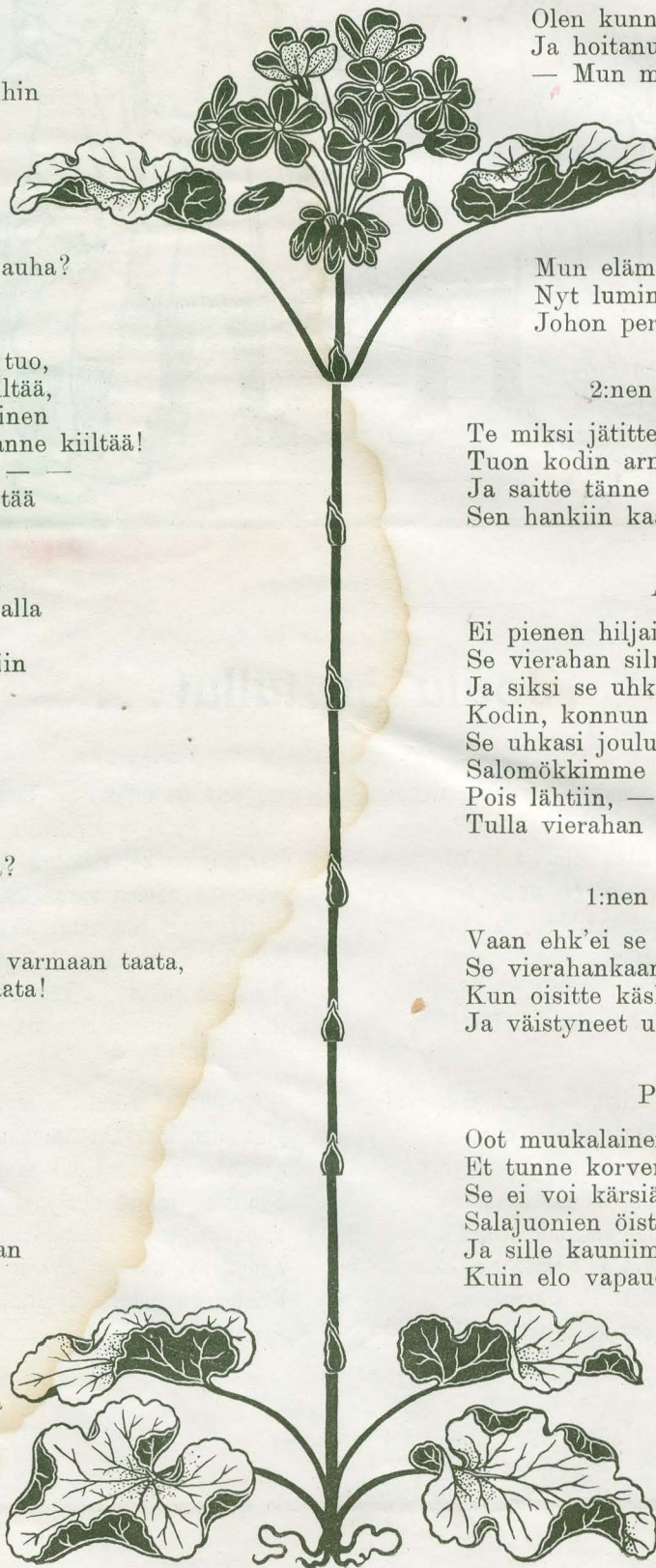
Vaan ehk'ei se ankara ollut ois
Se vierahankaan valta,
Kun oisitte käskyjään käyneet vaan
Ja väistyneet uksen alta.

POIKA:

Oot muukalainen, näen sen,
Et tunne korven kansaa:
Se ei voi kärsiä kahleita,
Salajuonien öistä ansaa,
Ja sille kauniimp' kuolo on
Kuin elo vapaudeton.

2:nen VAELTAJA:

On tuskaa elo, on,
Vaan kuolo tuskaton,
Niin, jääkää tänne helmaan
erämaan,
Sen hankiin kaatumaan ja
kuolemaan!

TYTTÖ:

Mä kaipaen lämpöä ja elämätä vielä
Ja pelkään käydä kuolon kylmän tiellä.

1:nen VAELTAJA:

Ei kohtalot oikkuja olle vain,
Ei heitetty sattuman suojaan:
Ne johtaa taivahan kaitsemus,
Ne viittaa suurehen Luojaan,
Jos ijäiset lait ne rikottu on,
On tuomio kova ja lahjomaton.
(Huutaa metsään)
Tääll' kenkään jos vain on,
Mi taivaan tuomion
Voi oikeaksi todistaa,
Se esiin tulla saa!

LAISKUUS (tulee esiin):

Minä, Laiskuus, ystävänne
Olen mökkinne onnettuus:
Mun kanssan' on asunut siellä
Oma itsekäs mukavuus.
Oli oikein Luojalta tehty,
Ett' torpan otti Hän pois,
Sen muuten ois kaatunut katto
Ja lattia lahonut ois:
Oli paikatta vanha reikä,
Oli särkynyt aidakset,
Oli peltonne hoitamatta
Ja kukkanne keltaiset.

ISÄ:

Kaikki mitä lausut totta on,
Oikea on käsi kohtalon.

TUHLAAVAISUUS (tulee esiin):

Minä, Tuhlaavaisuus, ollut
Olen mökkinne onnettuus:
Mun kanssan' on asunut siellä
Kevytmielinen huolettomuus.
Oli oikein Luojalta tehty
Omaisuuden kun otti Hän pois,
Sillä Luojan kallihiit lahjat
Turhuuteen käytetty ois.
Meni väärihin nautinnoihin
Kova hinta pellon ja työn,
Ja vanhuuspäivien turva
Jäi uhriksi synnin ja yön.

AITI:

Kaikki mitä lausut totta on,
Oikea on sävy tuomion.

JUOPPOUS (tulee esiin):

Minä, Juoppous, ystävänne
Olen mökkinne onnettuus,
Mun kanssan' on asunut siellä
Vielä kuoleman syntiä kuus'.
Oli oikein Luojalta tehty,
Että kaikki hän otti pois,
Sillä kaikki se ennen pitkää
Mun vallassan' ollut ois.
Vielä hengen mä oisin vienyt
Valtakuntani tyrmihin,
Sen kytkenyt öisin varjoi
Ikipäiviksi kahleisin.

ISÄ:

Kaikki mitä lausut totta on,
Kuolkaamme, niin saamme sovinnon!

1:nen VAELTAJA:

Yö kuolon ei joulu-yö olla saa.
Nyt syntyi ruhtinas taivaan,
Elon merkiksi tähtensä lähetti hän,
Valoviitaksi varjohon, vaivaan.

(Viittaa taivaalle)

Oi katsokaa, kuinka se tuikuttaa,
Maan lapsille armoa ilmoittaa!
(Viittaa Juoppouteen, Laiskuuteen, Tuhlaavaisuuteen)
Te jättäkää hirveät ystävät nuo,
Mi on vieneet tahtonne harhaan,
Mi on vieneet taivasta uhmaamaan
Elon verkkojen pettevään tarhaan!
Oi, jättäkää entiset syntyneet nuo,
Niin varmaan anteheks' taivas suo!
Ehkä saattekin mökkinne omistaa
Ja joulua viettää siellä
Ja ehkä se vierahan uhkaus
Jää täyttämättä vielä
Vain varoitukseks taivahan
Ja viitaks tielle Jumalan.
Nyt lähtekää joulua viettämään,
Nyt lähtekää uutehen elämään!

(Isä ja äiti antavat kätensä 1:selle vaeltajalle, lapset liittyvät heihin; Laiskuus, Tuhlaavaisuus, Juoppous etäännyvät toiselle taholle).

II KUVAELMA.

(Leikkipaikka kuvaa puolihämärää tupaa).

1:nen VAELTAJA:

Näin se Luojan käsi vielä
Teitä heli, säästi,
Kodin jätti koskematta,
Teidät sinne päästi.

(Osoittaa ulos ikkunasta)

Nyt se vasta kirkkahasti
Loistaa joulutähti,
Kun nuo mustat ystävänne
Seurastanne lähti.
Nyt on joulu sielussanne,
Joulu pirtissäanne,
Nyt voi tulla vierahiksi
Uudet ystävänne.

(Sytyttää kynttilän pöydällä).

Kopinaa kuuluu ulkoa. Sisään tulevat:

AHKERUUS:

Olen ystävänne uus,
Nimeni on Ahkeruus.
Joululahjaks' teille annan

Tosionnen sulaisen,
Nöyrän ilon, tyydytyksen,
Omantunnon rauhaisen.
(Sytyttää kynttilän).

SÄÄSTÄVÄISYYS:

Ystävänne minäki!
Säästäväisyys nimeni.
Tuon ma teille tullessani
Joululahjan tällaisen:
Elon, leivän runsauden,
Huolettoman vanhuuden.
(Sytyttää kynttilän).

RAITTIUS:

Minä olen Raittius,
Kodin kunto, koristus.
Annan teille tullessani
Lahjan suuren, tärkeän:
Terveen ruumiin, terveen sielun,
Elon onnen kestävän.
(Sytyttää kynttilän).

ISÄ:

Terve teille, jalot vieraat,
Jääkää, jääkää tänne vaan,
Jääkää meitä opastamaan,
Taivaan tielle neuvomaan,
Että tänne pieneen majaan
Ijäks' Luojan armo jäis,
Ett'ei enää taivas meille
Tuomiota lähettäis!

ÄITI:

Nyt taas on meillä kotilies
Ja joulun suuri rauha
Ja taivahilta helkkäilee
Taas enkel'laulu lauha;
Se kertoo: Herra hyvä on
Ja armollinen, suuri,
Se Herra heikon suojana
On murtamaton muuri!

ONERVA.

Hyvästijätö kesälle.

Hyvästi, hyvä kesäni,
Suvun aika armahaisin,
Hyvästi hyvät iloni,
Auvolliset askareeni!
Jää nyt metsä terveheksi
Mehuisine marjoinesi,
Jää nyt järvi terveheksi
Raikkahine rantoinesi!
Jää nyt kaikki terveheksi
Leikkipaikkani parahat,
Hyppykentät herttaisimmat,
Joenrannat juoksemani,
Vainiot vaeltamani,
Kukkulat kuleksimani,
Sekä laaksot laulamani!

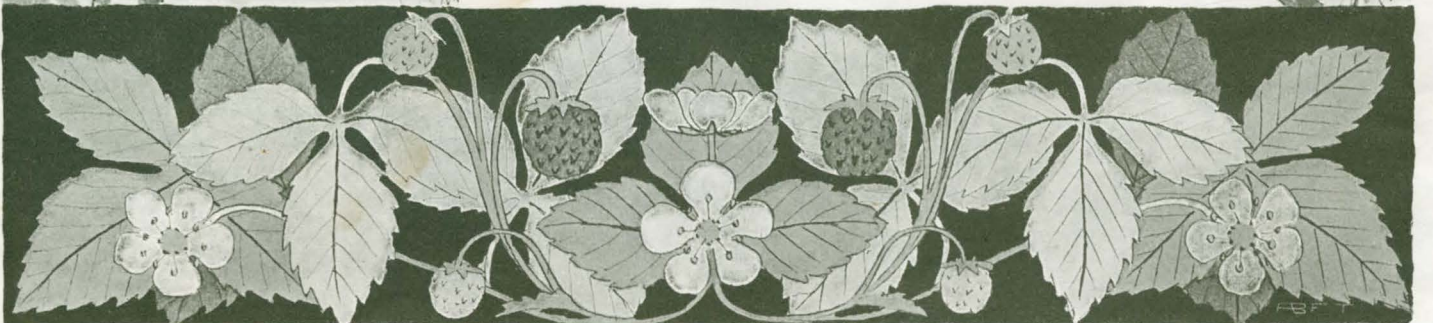
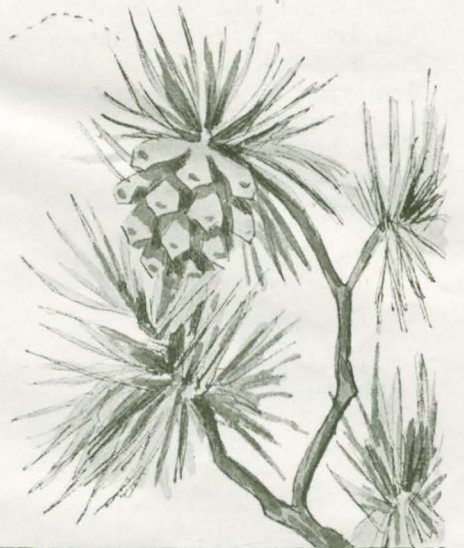
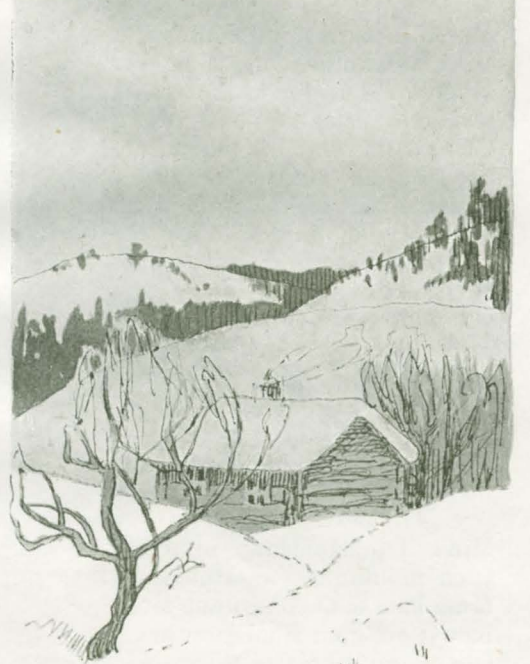
Hyvä on hyvän keralla,
Kaunis kauniin parissa,
Hyvä on lasten leikitellä,
Paras olla pienokaisten
Lämpimän kesän ajalla,
Suvipäivän paistaessa.
Hyvä talven tultuakin,
Syksyn synkän saavuttua
Äidin armahan kotona
Pirtin pienen lämpimässä.

Hyvä on hyvänä olla,
Armas olla autuaana
Junnon puhtahan parissa,
Sulorauhan siskosena!

Aapo Pärnänen.

H. E. I. / 21

Anne Charl. Sjöberg

TAPANIA AJAMASSA.

SAMMAKON SEIKKAILU

Kirjoittanut VSEVOLOD GARSHIN. Suomentanut ILMARI CALAMNIUS.

Olipa elipä kerran maailmassa suuri sammakko. Se istua lökötteli vetelässä suossa pyydellen hyttysiä ja kärpäsiä; keväisin kurnutti se korkealla äänellä yhdessä toveriensa kera. Ja koko sen elämä olisi siten kulunut onnellisesti loppuun — luonnollisesti siinä tapauksessa ettei haikara sitä olisi suuhunsa syönyt. Mutta silloin tapahtui eräs merkillinen tapaus.

Kerran oli se sukeltanut ylös vedestä ja istuutui kuivalle maalle nauttimaan rintansa täydeltä lempeää, hienoa sadetta.

„Ah mikä mainio, kostea ilma tänään!“ ajatteli se: „Mikä nautinto elää maailmassa!“

Sade roiskui pitkin sen kirjavaa, kiiltävän-kaljuja selkää, pisarat valuivat ympäri vatsan ja alas jalkoihin saakka . . . tuntui lumoavalta, tuntui suloiselta, niin suloiselta että se vähällä oli ruveta kurnuttamaan, mutta kaikeksi onneksi sattui se muistamaan että jo oli myöhäinen syksy ja etteivät sammakot syksyllä kurnuta — ainoastaan keväällä ne niin tekevät — ja että se, jos se nyt alkaisi kurnuttaa, menettäisi kaiken sammakollisen arvonsa. Sentähden vaikenen se pysyen hyvin hiljaa ja salaten tyytyväisyytensä tunteet sydämeensä. — Yhtäkkiä kuului ilmassa hienoa, soivaa, suhahtelevaa ääntä. Ne olivat eräänlaisia sorsia, jotka ovat sellaiset että kun ne lentävät, niiden siivet viiltäessään ilmaa synnyttävät laulunkaltaisen äänen tai oikeammin sanoen kuni soiton. Fjuu — fjuu — fjuu soi ilmassa, kun parvi tällaisia sorsia liittää taivaalla jonkun ylitse; ei niitä itsiään edes aina voi silmin nähdä — niin korkealta ne lentävät. Tällä kertaa tekivät sorsat suuren kaaroksen avaruudessa ja laskeusivat sitten alas sekä asettuivat juuri samalle suolle, missä sammakko istui.

„Krjaa, krjaa!“ sanoi yksi heistä. Heidän olisi oikeastaan pitänyt lentää kauvemmas löytääkseen jotain syömistä.

Silmänräpäyksessä meni sammakko piiloon. Vaikka se tiesikin etteivät sorsat sitä syötäväkseen huolisi, se kun oli niin iso ja paksu sammakko, sukelsi se kuitenkin mahdollisten seikkailujen välttämiseksi veteen. Mutta hetkisen siinä asiaa aprikoituaan päätti se kuitenkin jälleen pistää uteliaan päänsä ylös vedestä: olisipa sangen huvittavaa ja intresanttia saada tietää, mihin sorsat olivat matkalla?

„Krjaa, krjaa!“ virkkoi toinen sorsa: — „kylmiksi käyvät jo ilmat. Rientäkäämme etelään! Rientäkäämme etelään!“

Ja kaikki sorsat huusivat „krjaa“ suostumuksensa merkiksi.

„Arvoisat sorsat!“ lausui silloin sammakko rohkaisten mielensä: — „mitä ja minkälaista on siellä etelässä, jonne te lennätte? Pyydän anteeksi että näin vaivaan teitä kysymykselläni!“

Sorsat ympäröivät nyt sammakon. Ensi het-

kessä teki heidän mieli nokaista hänet suuhunsa, mutta pian älysi itsekukin että sammakko oli todellakin liian paksu soluakseen läpi kurkkutorven. Silloin rupesivat he huutamaan ja räpistellen pieksämään siipiänsä maata vasten:

„Hyvä, hyvä on etelässä olla! Nytkin siellä on lauha ilma . . . Siellä on sellaiset ihanat ja lämpimät suot ettei vertaa koko maailmassa! . . . Ja mitä käärmeitä siellä löytääkään . . . hyvä on etelässä olla, tiedä se!“

He huusivat niin kovasti että sammakon korvat menivät melkein lumpeen. Hädin tuskin sai se heidät vaikenemaan ja se pyysi nyt yhtä heistä, yhtä, joka näytti olevan lihavampi ja viisaampi muita, selittämään, mikä merkillinen paikka tuo etelä sitten oli oikeastaan. Ja kun tämä oli kertonut etelästä, tuli sammakko aivan haltioihinsa, mutta koska se oli varovainen luonnoltaan, kysyi se kuitenkin vielä lopuksi että

„Onkos siellä myös paljon kärpäsiä ja hyttysiä siellä etelässä?“

„Oo: — ihan pilvenään!“ vastasi sorsa.

„Koaää!“ pääsi ihastuksen huudahdus sammakon kurkusta ja se kääntyi samalla ympäri ollaksensa varma siitä ettei sen vieressä suinkaan sattunut olemaan ketään toveria, joka olisi kuullut ja joka voisi sitä siis tuomita sentähden että se oli kurnauttanut näin syksyiseen aikaan. Mutta kun ketään ei näkynyt, ei se voinut pidättäytyä kurahdamatta vielä kerran „koa“:

„Kuulkaa — ottakaa minut mukaanne!“ sanoi se.

„Sepäs oli kummallinen ehdotus!“ huudahti silloin puhettajohtava sorsa: — „millä ilveellä me sinut voisimme mukaamme ottaa? Eihän *sinulla* ole siipiä!“

„Milloinka te sitte lähdette?“ kysyi sammakko.

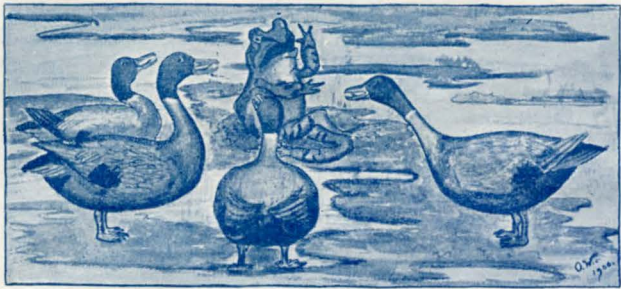
„Kohta — kohta!“ huusivat kaikki sorsat kuorossa. — „Krjaa, krjaa — jaa, jaa: täällä pohjoisessa on niin kylmä. Pois etelään! Pois etelään!“

„Antakaa minulle miettimisaikaa ainoastaan viisi minuuttia!“ rukoili sammakko: — „minä tulen heti takaisin. Minun täytyy todellakin keksiä joku hyvä keino!“

Näin sanoen heittäytyi se mättäältä, jolle uudestaan oli ryöminyt, ja puljahti alas veteen sukeltaen syvälle liejuun sekä kaivautuen siihen umpipäihinsä, niin ettei mikään asia häiritseisi sitä perinpohjaisesti ajattelemasta.

Viisi minuuttia kului ja sorsat olivat jo täysin valmiit lähtemään lentoonsa — kun samalla sammakon naama näyttäytyi sen mättään reunalla, jolla se tuonnoinkin oli istunut, ja ilme tässä naamassa oli niin säteilevän kirkas kuin se ainoastaan sammakolla olla saattaa:

„Minä olen keksinyt keinon! Totisesti olen sen nyt keksinyt!“ puheli se riemastuneena: — „Kuulkaas nyt: kaksi teistä kantakoon puunoksa-

nokassaan, niin minä riipun siinä keskessä! Te saatte vapaasti lentää ja minä matkustan kuin matkustankin mukana. Kaikki käy vallan mainiosti — ainoastaan se siinä on merkillepantava ettette te saa kirkua enkä minä kurnuttaa!

Hyvät lukijat! Ollappa hiljaa hiiskahtamatta

Elä nuolase, ennenkuin tipahtaa!

Nyt sinä olet minun!

sekä laahata mukanaan vaikkapa vain köykäistä sammakkoakin kolmetuhatta virstaa — ei se, Jumala nähköön, ole mikään helppo asia; mutta tämä sammakon terävä järki ja suuri ymmärrys hurmasi siinä määrässä sorsat että he yksimielisesti päättivät kuljettaa sen matkassaan etelään. Heidän pitäisi vaihettaa kantajaa joka kolmas tunti, ja koska nyt, kuten sadussa sanotaan, sorsia oli sängen sängen paljon ja vielä vähän enemmänkin ja hiukan siitäkkin sivuitse, mutta sammakkoa vain oli ylösen yksi, niin ei se niin vaikeaksi tulisi itsekullekin tällainen kantaminen, kun vuorot sattuivat niin harvaan.

Siispä haettiin ja hankittiin oivallinen ja pitkä oksa. Kaksi sorsista otti sen nokkiensa väliin, sammakko tarttui siihen kiinni suullaan — ja niin koko parvi kohosi kaartuen ylös ilmoihin. Sammakko saattoi tuskin hengittää siinä huimaavassa korkeudessa, jonne ne sen veivät; sen lisäksi eivät sorsat lentäneet oikein tasaisesti, vaan nytkivät ja rytkyttivät oksaa niin että sammakko parka aivan vapisi ilmassa sätkytellen sääriään — ikäänkuin jonkinlainen paperipajatto — ja pusersi kaikin voimin leukansa yhteen ettei suinkaan pääsisi irti ja putoaisi alas maahan. Pian tottui se kuitenkin asemaansa, alkoipa vielä katsella ympärillensäkin. Sen alla vilahti ohii niittyjä ja vainioita, virtoja ja vuoria, joita sillä tosin oli sängen vaikea nähdä sentähden että se riippuessaan kiinni oksassa tuli nähneeksi ainoastaan taaksensa ja hiukan ylöspäin — mutta silläkin tavalla saattoi se silti jonkunverran nähdä ja oli siitä kovasti iloinen ja ylpeä.

„Kas vain, kuinka erinomaisen keinon minä olen hoksannut!“ ajatteli se itseksensä.

Sorsat, jotka lensivät juuri sen parin takana, joka sitä kantoi, kehuskelivat sitä huutaen:

„Erinomaisen hyvä pää meidän sammakkoveikollamme! Erinomaisen hyvä ja luja! Ei edes sorsien valtakunnassa löydy monta sellaista!“

Paljoa ei puuttunut ettei se voinut olla heitä kiittelemättä näistä sanoista, mutta koska se muisti että niinpian kuin se avaisi suunsa, putoaisi se alas tuosta hirveästä korkeudesta, niin puristi se leukansa yhä lujemmin yhteen ja päätti pysyä tyynenä ja arvokkaana. Tällä tavoin heilui ja roikui se koko päivän, ja sorsat, jotka sitä kantoivat, vaihtoivat vuorojansa lennossa, taitavasti tarttumalla kiinni oksan molemmista päistä. Tuntuihan se tosin mitä hirveimmältä

tämä vaihtaminen — kerran oli sammakko ihan rääkäisemäisillään kauhistuksesta, mutta mielenmalttia täytyi toki olla ja sillä olikin sitä. Illan tullen pysähtyi koko seurue erälle suolle, mutta koska aamu hämärsi, läksivät sorsat jälleen matkaan. Matkustavainen sammakko puristautui nyt kiinni siten, että selkä ja pää tulivat eteenpäin ja vatsa taaksepäin, voidakseen paremmin nähdä mitä tiellä tapahtuisi. Sorsat

lensivät yli niittyjen vainioiden, yli kellastuneiden metsien ja yli maakylien, jotka kumpusi-

Jopa menit satimeen.

„Elä nuolase, ennenkuin tipahtaa!“

vat täynnänsä viljakuhilaita — sieltä kuului ihmispuhetta ja ohraa jauhavien tuulimyllyjen siiven-

suihketta . . . Maalaiset tähystelivät sorsaparvea ja kun he huomasivat siinä jotakin outoa, osoittelivat he sitä käsillään. Sammakko olisi niin sanomattoman kernaasti vaeltanut vähän likempänä maata, olisi tahtonut näytellä itseään ja kuunnella mitä hänestä sanottiin. Seuraavalla levähdyspaikalla ehdottikin se sentähden:

„Arvoisat sorsat! Eikö se mitenkään kävisi laatuun ettemme lentäisi niin korkealta? Minun päättäni niin huimaa siellä ylhäällä, niin että minä pelkään putoavani, jos minä yhtäkkiä satun niin kuin tulemaan pahoinvoivaksi.“

Ne hyvät sorsat lupasivat lentää lähempänä maata. Seuraavana päivänä lensivät ne niin likeltä että sammakko saattoi erottaa erityisiä ääniä:

„Hoi, tulkaas katsomaan!“ huusivat lapset eräässä kylässä: — „sorsat kantavat sammakkoa!“

Sammakko kuuli sanat selvään ja sydän hypeli sen rinnassa.

„Katsokaa!“ huusivat täysikasvuiset toisessa maakylässä: — „katsokaas tuota ihmettä!“

„Tokokohan he tietävät että se olen minä, joka tämän olen keksinyt — eivätkä sorsat?“ ajatteli sammakko.

„Katsokaa, katsokaa!“ huudettiin kolmannessa-kin kylässä: — „mikä ihme ja kumma! Ja kuka maailmassa se mahtaa olla, joka noin sukkelan keinon on keksinyt?“

Tätä tällaista ei sammakko enää kauvemmin kestänyt mykkänä kuunnella, vaan unhoitti kaiken varovaisuutensa ja huusi täyttä kurkkua:

„Se olen minä — minä its . . . !“

Ja samalla kun se tämän huusi, lensi se päistikkaa alas maata kohti. Sorsat hätääntyneinä kovasti kirkumaan . . . Yksi niistä koetti tempaista tuon raukan matkatoverin lennosta kiinni, mutta lensikin itse sivu. Sammakko, joka sätkytteli kaikilla neljällä raajallaan, lähti putoamaan hurjaa vauhtia alaspäin . . .

Mutta siitä syystä että sorsat olivat lentäneet niin nopeasti, ei se pudonnutkaan sille paikalle,

jonka kohdalla se oli huudahtanut ja jossa oli kova tie, vaan se putosi paljon etemmäksi, mikä sille oli sangen suuri onni. Sillä se molskahti alas muutamaa samaan likalammikkoon kylän äärimmäisessä laidassa.

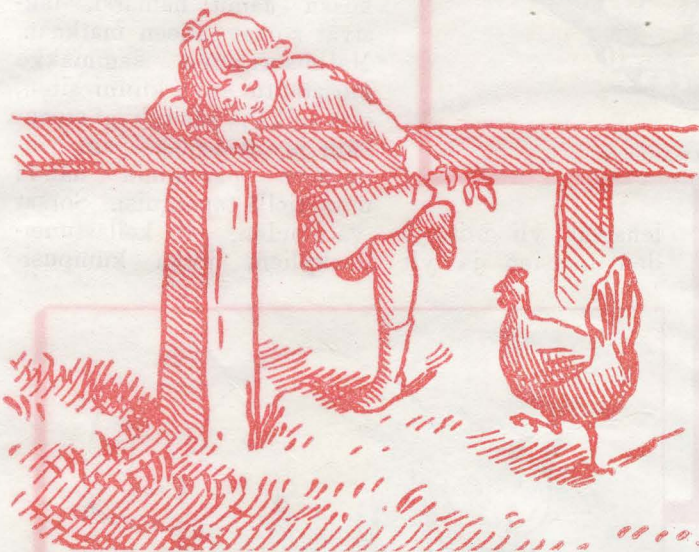
Se sukelsi sentähden piankin ylös veden pohjasta ja huusi paikalla kiihkeästi ja kidan täydeltä: „Minä sanon että se olen minä — minä itse, joka sen olen keksinyt!“

Mutta ei kukaan sitä enää kuullut, sillä sen ympärillä ei ketään näkynyt. Paikalla asuvaiset sammakot olivat nimittäin kaikki kätkeytyneet veden alle, säikähtyneinä tavattomasta hälinästä. Kun ne jälleen alkoivat ryömiä ylös ja esiintyä, katselivat ne kovasti ällistyksissään uutta tulokasta.

Ja tämä jutteli nyt heille merkillisen tarinan siitä, kuinka hän koko elämänsä ajan oli mietiskellyt, mietiskellyt — ja vihoviimein keksinyt ennenkuulemattoman keinon matkustella sorsien mukana, ja yhä edelleen, kuinka sillä olivat omat omituiset sorsansa, jotka sitä kantoivat mihin ikinä se itse vain halusi, ja kuinka se oli oleskellut tuolla ihannassa etelässä, missä oli niin hyvä olla, missä oli niin kauniita, lämpöisiä soita ja niin paljon karpäsiä ja muita syötäviä hyönteisiä kaikkia eri lajeja.

„Ja nyt olen tullut teidän luoksenne katsoakseni, kuinka *te* täällä elätte“, sanoi se. „Minä jään tänne ensi kevääseen saakka — siksi kunnes omat sorsani saapuvat takaisin. Minä olen nimittäin nyt sallinut heidän lentää yksikseen sillä aikaa kun itse tällä paikkakunnalla viivyn.“ —

Mutta sorsat eivät palanneet koskaan takaisin. He luulivat että sammakko oli pudotessaan mennyt murskaksi maata vasten ja surkuttelivat syvästi sen kovaa kohtaloa.

Kokeneen kanan neuvoja ystävälleen Liisalle.

Kotkot — kotkot — kukkelikuu! Sen opin antoi meidän ukko,
Tärkeän neuvon saat sinä multa; Vanha ja viisas vaari-kukko:
Jouduppa kouluun ystävä kulta, „Liian varhain ei tee haittaa,
Muuten on sulla väärässä suu, Ei ylösnousussa, eikä muussa!
Myöhästyneen kun pistävät loukkoon, Suuruskin toisella lailla maittaa
Tai pian jälkeen istuvain joukkoon! Aamulla aikaisin nousseen suussa.“

Jok'ei jätä viime hetkehen työtään,
Se silloin myös ei myöhästy myötään!

Matti Helenius.

Mäenlasku.

„Wille, Kalle! Joutusaan
Kelkkojanne hakemaan:
Mäenlaskuun heti!“
Näinpä Waino haasteli
Takkiaan kun kiireesti
Yllehen hän veti.

„Lumi lentää yli maan,
Minäkin noin lentää saan
Mäen alla tuolla.
Missä, Kalle, kuhnailet?
Wille vielä viipynyt . . .
Muut on pajan puolla!“

„Valmis olen paikalla,
Ootkos itse kunnossa?“
Wille virkkoi vastaan.
„Sakki paina korvihin,
Kätehesi kintaatkin!“ —
Neuvoi äiti lastaan.

„Uksesta nyt ulos! Hei!
Pojat!“ — Tuuli lakin vei . . .
Vihuriss' on Wille!
Pakkanenpa porottaa . . .
Kalle seisä jorottaa! —
„Joudu kelkkasille!“

Kallelle näin huutelee, —
Mutta itse suutelee
Wille tuossa maatal!
Kelkka, näet, leikin ties:
Kun ol' Wille rajumies; —
Eikä maittaa saata!

Kalle kämpii . . . — kiirehtii . . .
Jopa nauraa hi, hi, hii!
Vuoksi soman seikan:
Waino mielestään on kai
Paras, mutta jopas sai
Aika kuperkeikan!

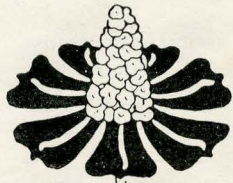
Sunta meni kaulaan. Huu!
Täynnä silmät korvat, suu,
Tuntuu tukalalta.
Waino siitä huoli ei.
Laskee vaan ja huutaa: hei!
Käykää poies alta!

Kylän halki kaikui
Poikain ääni, raikui
Suota Pajamäen.
Punan poskuelle luo
Calven tupru, tuisku tuo:
Riemun niissä näen!

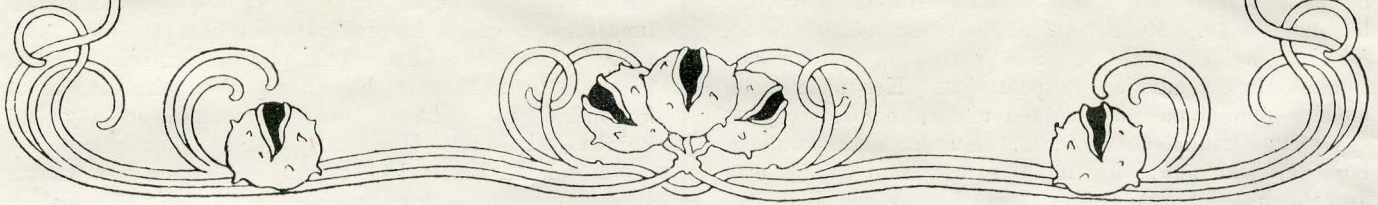
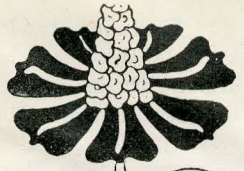
Laskekaapa poikuet,
Pienet punaposkisiet,
Mäet sovinnolla!
Silloin teillä aina on
Omatunto nuhteeton,
Vapaat saatte olla!

Getu Lohipoika.

TÄYSI-ikäisille kodeissa.

Kristuksen seuraaminen.

ihminen tarvitsee lunastajaa ja lunastusta, sillä hänellä on synnin takia syyllisyyttä, joka kaipaa sovitusta. Jumalan valta-istuin on perustettu vanhurskaudelle, joka kannattaa kaiken olevaisuuden, ja jonka voimaa tunnemme olentomme sisimmässä. Kristus on kärsimisellään ja kuolemallaan valmistanut meille iankaikkisen lunastuksen. Hän, jossa, jonka kautta ja johon kaikki luotiin, antoi sielunsa lunnaiksi ihmiskunnan ja maailman sovinnoksi. Herran apostoli sanoo: „Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan, veri puhdistaa meitä kaikesta synnistä“ (1 Joh. 1: 7).

Me tarvitsemme myös Vapahtajan, joka auttaa meitä pimeyden vallasta, sillä synnin orjuus on ihmisen suurin onnettomuus, eikä hän sen kestäessä voi päästä pysyvään sovintoon Jumalan kanssa. Kristus on voittanut pimeyden vallan, niin että me hänen kauttaan voimme voittajiksi päästä. „Niille, jotka ottivat hänet vastaan, antoi Hän voiman Jumalan lapsiksi tulla, jotka uskovat hänen nimeensä“ (Joh. 1: 12). Ja apostoli Paavali sanoo: „Elämän Hengen laki Kristuksessa Jeesuksessa on minut vapahtanut synnin ja kuoleman laista“ (Room. 8: 2). Voittajat saavat periä ylhäisen Jerusalemin kirkkautta ja autuutta (Ilm. 21). Kristus auttaa meitä synnin vallasta, kun hän Pyhän Hengen kautta antaa meille vanhurskauden ja elämän.

Mutta me tarvitsemme myös esikuvan, jonka kaltaiseksi meidän tulee muodostua, ja Jumala on armosaan antanut meille esikuvan Jeesuksessa Kristuksessa. Jumala on edeltä määrännyt meitä „Poikansa kuvan kaltaiseksi, että hän olisi esikoinen monen veljen parissa“ (Room. 8: 29). Ennenkuin Jumala loi taivaan ja maan, määräsi hän armopäätöksessään, kun hän teki suunnitelman maailmasta, ihmiselle esikuvaksi ainokaisen Poikansa. „Hän on valinnut meidät Kristuksessa ennenkuin maailman perustus pantiin, että me olisimme pyhät ja laittamattomat hänen edessään, ja hän edeltä määräsi meidät lapsikseen Jeesuksen Kristuksen kautta“ (Ef. 1: 4, 5).

Lunastajana on Kristus enimmin tunnettu. Vapahtajana rakastavat häntä kaikki, jotka pyytävät synnin vallan alta päästä. Mutta esikuvana on Kristus vähimmin tunnettu, sillä Kristuksen seuraaminen kysyy itsensä kieltämistä ja kuuliaisuutta. Apostoli Pietari sanoo: „Kristuskkin kärsei teidän edestänne ja jätti teille esikuvan, että teidän pitää hänen askeleitaan noudattaman“ (1 Piet. 2: 21). Ja kun Pietari rupesi varottamaan Herraa lähtemästä kärsimisen ja kuoleamisen tielle, sanoi Jeesus opetuslapsilleen: „Jos joku tahtoo minun perässäni tulla, hän kieltäköön itsensä ja ottakoon ristinsä ja seuratkoon minua“ (Matt. 16: 24). Jeesuksen opetuslapsena ei siis kukaan voi olla, joka ei kiellä itseään, ota ristiään ja seuraa Jeesusta. Tämän totuuden Herra usein terottaa. Hän sanoo: „Joka ei ota ristiään ja seuraa minua, se ei ole minulle sovelias“ (Matt. 10: 38).

Ihanteita ihminen tavoittelee, sillä hän on iankaikkista elämää varten luotu, ja iankaikkisuus on istutettu hänen olentoonsa. Mutta usein etsii hän ihanteita alhaalta, jotka eivät johdata ylöspäin, vaan turmelevat. Kristus on korkein esikuva meillä, ja „niinkuin olemme kantaneet maallisen kuvaa, niin pitää meidän myös kantaman taivaallisen kuva“ (1 Kor. 15: 49). Ensimmäinen Aadam on maallinen esi-isämme, jonka kuvaa me kannamme, mutta Kristus on taivaallinen esi-isä, jonka kuva meidän on kristittyinä kantaminen. Ei kukaan ole niin lähellä ihmistä, kuin Kristus. Ei kukaan rakasta niinkuin hän. Ei kukaan ymmärrä ihmistä niin kuin se Herra, joka on kaikissa kiusattu niinkuin mekin, mutta joka on ilman syntiä. Meidän on sisällisesti ja ulkonaisesti muodostuminen Kristuksen kuvan kaltaiseksi. Sen tähden on Kristuksen kuva pyhässä sanassa esitetty meille ja hänen maallinen elämänsä on Raamatussa kuvattu, että uskon silmällä tätä katselisimme ja että voisimme hänen askeleitaan noudattaa.

Ihmisen on tuleminen Jumalan lapseksi, joka on „Jumalan luonnosta osalliseksi tullut“ (2 Piet. 1: 4). Jumala on valkeus, eikä hänessä ole yhtään pimeyttä. „Jumala asuu valkeudessa, johon ei yksikään taida tulla, jota ei yksikään ihminen ole nähnyt eikä voi nähdä“ (1 Tim. 6: 16). Ja Jumalan valkeudesta lähtee kirkkautta, joka täyttää taivaat, ja joka on täyttävä uuden maan. Jumalan lapsen tulee tulla osalliseksi Jumalan kirkkaudesta. Kristus on „Jumalan kirkkauden vastaloiste ja hänen olemuksensa juurikuva“ (Hebr. 1: 3). Kristuksen kautta saa uskova Jumalan kirkkautta, niin että hän täällä sisällisesti kirkastuu ja aikanaan ulkonaisesti muuttuu Kristuksen kirkkaan kuvan kaltaiseksi. Apostoli sanoo kristityistä: „Te olitte muinoin pimeys, mutta nyt te olette valkeus Herrassa“ (Ef. 5: 8), ja hän todistaa: „Me muutetaan siihen kuvaan kirkkaudesta niin kirkkauteen“ (2 Kor. 3: 18). — Jumala on elämä. Se elämä, joka ympäröi meitä, on katoava, mutta Jumalalla on elämä itsessään, ja tämä elämä on Kristuksessa ilmestynyt, niin että me uskomalla häneen saamme iankaikkisen elämän. Kristus on voittanut kuoleman vallan, ja hänen kautta mekin saamme voiton siitä. — Jumala on rakkaus. Ilman rakkautta olisi tämä maa autiona, ja se moninainen siveä ja jalo rakkaus, mikä kannattaa yhteiskunnan ja kansojen tointa, on vaan heikko säde Jumalan rakkaudesta. Kristuksessa esiintyy Jumalan rakkaus meille taivaallisessa korkeudessaan, ja Kristuksen kautta me voimme saada Jumalan rakkauden omaksemme. Kristus sanoo: „Uuden käskyn annan minä teille, että te rakastaisitte toinen toistanne niinkuin minä teitä rakastin“ (Joh. 13: 34). Pyhän Hengen kautta vuodatetaan Jumalan rakkaus uskovan sydämeeseen (Room. 5: 5). — Ja Jumala on Henki. Kristus kastaa Pyhällä Hengellä, niin että Jumalan lapsi tulee yhdeksi hengeksi Herran kanssa.

Ihminen muodostuu sisällisesti Kristuksen kuvan kaltaiseksi, kun hän Kristuksen täydellisyydestä ottaa armoa armon päälle ja uskolla omistaa Jumalan valkeutta, Jumalan elämää ja Jumalan rakkautta Kristuksessa ja täyttyy Hengellä. Mutta kristityn tulee ulkoisessa elämässään seurata Kristusta ja noudattaa hänen jälkiään. Meidän tulee „ilmoittaa hänen avunsa, joka on meitä kutsunut“. Sitä varten on meidän katsominen uskon alkajaa ja päättäjää. Kristukselta on meidän oppiminen ja saaminen uskoa, toivoa, siveyttä, nöyryyttä, kuuliaisuutta, y. m. Kuinka korkea onkaan Kristus esikuvana! Ja mikä suuri armo se on, että Jumala on antanut meille tämän esikuvan! Kun Jumala on asettanut eteemme Kristuksen esikuvaksi, niin hän myös auttaa meitä noudattamaan Kristuksen jälkiä.

Jokaisen Jeesuksen oppilaan tulee seurata Herraansa. Mutta mikä juopa on olemassa meidän aikanamme Kristuksen esikuvan ja kristityn elämän välillä! Ja kuinka vähän pyydetään terottaa kristikuunnan mieleen sitä esikuvaa, jonka jälkiä meidän pitää noudattaman! Kristus sovittaa maailman synnit ja valmistaa iankaikkisen lunastuksen, mutta kuitenkin toimii hän levollisna luottaen Isäänsä, niin kauan kuin päivän kaksitoista hetkeä kestää. Isän kädestä hän ottaa sen tehtävän, mikä kulloinkin tulee hänen eteensä, vaikka se näyttäisi kuinka vähäiseltä. Ja kun yö tulee, jona hän ei voi työtä tehdä, kärsii hän ja kuolee, ja saa sen kautta aikaan enemmän, kuin päivän työllä. Kuinka paljon poikkeakaan nykyajan puuha ja kärsimisen pelko Kristuksen esikuvasta!

GUSTAF JOHANSSON.

MUUTOS.

(Joululehdelle kirjoitti MAILA TALVIO).

Sinä vaikeana vuonna, sinä kovan koetuksen aikana oli hänen pitänyt olla poissa Suomesta. Raskasta se oli ollut!

Tietää että siellä kotona kaikki on kaupalla, kysymys elämästä ja kuolemasta, eikä voida mitään tehdä, ei edes saada olla läsnä taistelemassa taistelevien riveissä — kidutusta se oli ollut! Hänestä oli jo satoja kertoja tuntunut siltä että hän heittää kaikki tyyni ja lähtee, sillä hän ei kestä eroa isänmaasta nyt, hänen täytyy saada olla siellä, itse näkemässä, kokemassa ja kärsimässä. Mutta järki oli taas tullut väliin ja hän pysyi poissa, taistellen koti-ikävää vastaan, joka kalvoi ja söi.

Millä kiihkolla, millä toivon- ja pelonsekaisella vastuuskella hän odotti jokaista tietoa kotimaasta! Ehkä, ehkä se sentään heltyy, ehkei raaski surmata nuoren kansan kauniita toiveita!

Mutta ei näyttänyt aikovan heltyä. Yhä pahemmiksi tulivat uutiset Suomesta. Siellä kävi nyt suuri myrsky . . .

Synnyinmaa, synnyinmaa, kestätkö? Sinä sorja puu, ovatko juuresi niin syvällä, etteivät nouse, kestätkö, kestätkö?

Sinne kotiin jäi niin paljon riitaa, eripuraisuutta, kateutta, omanvoitonpyyntöä, itsekkäisyyttä, vihaa. Ne jäytävät juuriasi, Suomi. Kestätkö, kestätkö myrskyssä?

Oi, ne ovat kaikki menneet, ei niitä enään ole! Se suuri myrsky vei ne mukaansa. Ne olivatkin ainoa mitä se sai irti kiskotuksi. Riita ja viha ovat lakaneet, itsekkäisyys ja omanvoitonpyyntö ovat tukahtuneet. Kaikki tuntevat olevansa jäseniä samassa suuressa perheessä. Jolla jotakin on, se tasaa sille jolla ei ole, ei kadehdita, ei kanneta veljesvihaa, ei katsota yksin omaa etua, vaan yhtä kallis on lähimmäisen onni. Yksi ainoa on vihollinen Suomessa: *pimeys*, sekä sisällinen että ulkonainen. Sitä vastaan käydään sotaa, käsi kädessä kamppaillaan sitä vastaan.

Näitä viestejä kuunnellessa lämpiää nuoren suomalaisen sydän ja kyynel nousee silmään.

Keskellä suurta ulkonaista hätää on Suomi siis saavuttanut sen mitä ei se onnen päivinä löytänyt — sovun, sisällisen rauhan, yksimielisyyden. Pauhatkoot aallot ympärillä, hiokoon aseitaan pimeyden valta — mitä siitä! Kun on rauha omassa povessa, kun loistaa tuli omassa itsessä, niin on pimeyden aivoitus turha. Siunaukseksi kääntyy kirous ja Suomi kestää myrskyt ja rajuilmat kuin kallio meressä.

Hänen mieleensä muistuu ensimmäinen kristillinen seurakunta. Kuolema mitä hirveimmissä muodoissa irvisti noita ihmisiä vastaan ja kuitenkin elivät he levollisina, elivät autuasta elämää: sillä he rakastivat toisiaan ja kaikki oli heillä yhteistä.

Jotakin sentapaista siellä kotona nyt tapahtuu. Se on kuin unennäköä ja ihmettä, niin ihanaa se on, ja kuitenkin on se totta. Jokainen viesti Suomesta vakuuttaa sen varmaksi.

Hänen täytyy päästä sinne! Kuinka hän janoaa sitä surujen puhdistamaa, sitä kärsimysten kirkastamaa ilmaa! Katkerana hän kotoa läksi, omat kansalaiset olivat työntäneet hänet luotaan, nauraneet ja pilkanneet hänen riennoilleen. Nyt, nyt varmaan ymmärtävät, nyt ovat liittyneet saman lipun alle. Hänen täytyy päästä sinne heidän luokseen.

Eikä hänen koti-ikävänsä enään mikään pidätä. Hän heittää kaikki ja lähtee. — — — — —

Kirkkaana, kylmänä talvi-iltana tuo juna hänet pienen kotikaupungin asemalle. Ei ketään ole vastassa, sillä eihän hän kenellekään ole ilmoittanut tuloaan.

Hän on kuin lapsi, joka ensi kertaa palaa koulusta lomalle kotiin. Hänen sydämensä sykkii aivan kuuluvasti, hänen tekisi mieli mennä painamaan jokaisen ihmisen kättä. He näyttävät niin vakavilta . . . Hänen äänensä vapisee, kun hän puhuttelee heitä, hänen sydämensä on niin täynnä.

Puut kimmeltelevät paksussa kuurassa ja tähdet tuikkivat. Ajuri istuu kankeana turkissaan, kulkuset soivat. Tie asemalta kaupunkiin tuntuu yksinäiseltä. Ennen täällä aina käytiin kävelemässä, vaikkei asiaakaan ollut. Nyt kai ei enään ole aikaa, ei koululaisillaakaan. Niin, niin, ajat ovat muuttuneet!

Ja kuitenkin näyttää kaikki niin tutulta. Talot seisovat paikoillaan, tuskin niiden värikään on muuttunut. Jossakin valvotaan vielä, mutta enimmäkseen on pimeää. Siellä täällä tuikkii katulyhty, sumeana, liiankarvaisella valolla tähtien loiston rinnalla. Tuossa talo, jossa aikoinaan käytiin pitämässä serenaadia kauniille tytölle, tuossa kirkko. Jo erottautuu etempää puisto ja kaiken takaa häämöittää vuori, jonne kesäisin tehtiin huviretkiä. Kaikki on niin tuttua, niin kotoista ja herttaista. Mutta mikä komea kivimuuri tuossa kohoaa pääkadun varrella? Muhkea tiilirakennus, linnatyylin tehtyine siipineen — joka ikkuna tulvillaan valoa. Hän arvaa sen jo! Se on siis nyt vihdoinkin saatu valmiiksi. Kauvanhan siihen jo onkin koottu varoja ja kaksi vuottahan hän on ollut poissa.

Kerrankin on nyt siis työväenyhdistys, raittiusseurat ja muut kodittomat saaneet oman kodin, jopa tilavan, komean ja valoisin! . . . Siellä mahtaa paraikaa olla juhlat, koska on noin valaistua ja koska näkyy olevan paljon kansaa koolla.

Jos lähettäisikin tavarat kotiin ja lähtisi suoraan päätä sinne! Siellähän heidät tapaisi kaikki yhtaikaa, sekä vanhat tuttavat että ne uudet ystävät, ne sen uuden kirkastuneen mielen lapset.

Hän puhuttelee ajuriaan, pyytää häntä pysäyttämään. Mies ei kuule, ajaa vaan eteenpäin. Hän tuuppaa häntä selkään ja saa vihdoin hänen ymmärtämään mitä tarkoittaa.

Samassa avautuu ovi ja herra, silinteri päässä, astuu kadulle. Sieltä sisältä kuuluu soittoa ja melua. Vilahdukselta näkyy tupakinsavun seasta miesten kasvoja . . .

Tuntuu oudolta. Olisiko hän sittenkin erehtynyt?

Ajuri avaa peitettä ja odottaa että herra astuisi reestä. Mutta herra ei liiku, tuijottaa vain ylöspäin kohti valaistuja ikkunoita.

— Mikä talo tämä sitte oikeastaan on? saa hän vihdoin kysytyksi.

— Se on nyt se uusi anniskeluyhtiön talo, johon viinapuoti ja tillikka tulee, kuuluu unisen ajurin vastaus. — Viettävät herrat siellä juuri vihkiäisjuhlia. Ja sanotaanhan sinne olevan huomenna rakennustyömiehetkin kutsutut.

Kuuliko hän oikein? Mitä tuo ihminen sanoi? Ei, ei, kyllä se puhui totta, sillä ei se seura mikä sieltä näkyi, ollut niitä uuden hengen lapsia.

Anniskeluyhtiön talo viinapuotineen kohonneena valtakadun varrelle tänä aikana! Se ei sittenkään voi olla totta! Tai ovatko kaikki nuo kauniit viestit jotka ulkomaille tulivat olleet valetta, valetta ja petosta?

— Eikös herra jääkkään tähän? kysyy ajuri.

— En! ajetaan eteenpäin!

Hänen tekisi itse asiassa mielensä kääntyä takaisin, lähteä suoraa tietää sinne mistä tuli. Hänen rinnalleen on äkkiä vierinyt vuori, kuorma suurempi kuin koskaan ennen, katkeruus polttavampi ja kirvelevämpi kuin silloin kun hän kotimaan heitti. Oi, ettei hän ikinä olisi kuullut niitä suloisia sanomia, nähnyt niitä onnen unia! Ei olisi pettymys nyt niin suuri. Täällä ei ole muututtu, täältä ei ole poissa omanvoitonpyyntö ja itsekkäisyys, kun tänä aikana tuohon on nostettu tuollainen palatsi anniskeluyhtiölle!

Kotona iloitsevat niin kovasti hänen tulostaan, äiti puuhaa väkisininkin illallista ja sisko valmistaa vuoteen pieneen tuttuun kamariin. Ja siinä kysellään ja jutellaan ja kehoitetaan häntä syömään.

Mutta ei hän syö eikä hän liioin saa unta. Silmät auki lepää hän tuntikausia tähtien valossa ja sydämessä vallitsee epätoivo.

Mikä muutos täällä oikeastaan on tapahtunut? Ehkä jossakin yksityisessä, mutta suuri yleisö se on entisellään! Aikana jolloin jokaisen teon tulisi tarkoittaa kansan siveellistä kohottamista, nostaa se viinapalatsin kaupunkinsa valtakadun varrelle ja herrat, itse sivistyneet, ne joitten tulisi kulkea edistyksen etu-

nenässä — ovat vihkimässä virkaansa laitosta, joka ei vielä milloinkaan ole edistänyt kansaa, ainoastaan vienyt sitä alaspäin! Mahdollisesti ovat silmät auneet näkemään *muuta* epäkohtia ja parantamaan niitä — mutta merkillistä että *siinä* suhteessa ollaan vallan sokeita. Ei käsitetä että juominen on vaarallista! Tai eikö *tahdota* käsittää? Vai kuinka on selitettävä, että kaupungin sivistyneet itse nostavat viinakaupan keskuuteensa ja julkisesti ja juhallisesti lauvantaiiltana vihkivät sen virkaansa?

Mitä tässä auttaa taistella vastaan! Ei tule pimeyden voima yksin ulkoapäin, se asuu vielä tässä maassa! Häviö tästä tulee, turmio niinkuin muinoin Baabelin kansalle. Mitä vaaditaan sitte, jotta ihmiset heräisivät? Sittekö, kun on myöhäistä — kun se hällä itäinen ystävä tulee ja istuttaa viinapuotinsa joka kylään — sittekö herätään näkemään että juomatavassakin oli vaaraa? . . .

Hitaasti kuluvat öiset hetket, tähdet säkenöivät talvitaivaalla, lumi katoilla siintää ja välkkyä. Tämä on Suomea, synnyinmaata . . .

Kuinka hän tätä maata rakasti, kuinka hän tänne ikävoi, kuinka hän pienestä kansastaan ylpeili! Kuinka lämpimänä hän vihdoin tänne tuli, halaten panna kaikki voimansa alttiiksi. Ja yksi ainoa hetki, hetki siinä sen uuden, valaistun talon ulkopuolella, tappoi kaiken innon, jäähdytti sydämen, lamautti mielen. Väsyttää, väsyttää. Eikä unta kuulu kumminkaan . . .

On jo aamupuoli, kun melu ja rähinä katkaisee yön hiljaisuuden. Naapurin ovet alkavat paukkua. Joku siellä kiroaa ja pudottaa jotakin raskasta . . . Kuka se voi olla? Tietysti talon omistaja, kaupunginvaltuutettiin. Hänhän tuolla seinän takana asuu. Hän palaa tietysti nyt juhlasta . . . Nuorukainen painautuu kiireesti huppuun peitteen alle ja päättää olla kuulematta, näkemättä ja ajattelematta. — — — — —

Kun hän herää, on päivä jo valjennut ja kirkonkellot soivat. On tyyni, kirkas aamu.

Hän seisoo ikkunassa ja katsoo ulos. Matalien, lumisten kattojen takaa näkyy valkeaa metsää ja järveä silmäkantamiin asti. Aurinko nousee suurena tulipallona ja sytyttää miljoonat lumihiuat palamaan. Kulkuset kilisevät, lumi narisee jalkojen alla ja juhlapukuisena kulkee kansaa kirkkoa kohti . . .

Niin, niin, kansa se rientää kirkkoonsa, tyynesti, luottamuksella niinkuin entisinä aikoina . . .

Hänen mielensäkin on tyyntynyt. Hän ei pala eikä leimahda kuten eilen, mutta hänen sielunsa ei ole lamassa eikä epätoivossa kuten yöllä. Vaistomaisesti liittyvät hänen kätensä ristiin ja hän puhuu hiljaa itseksensä:

— Ei saa suomalaisen mieli sortua, vaikka tulisi vastaan mitä vaikeuksia hyvänsä! Minun täytyy rakasta isänmaatani puutteineen päivineen, koko intoni, kaikki voimani täytyy minun panna alttiiksi sen eteen. Minä en saa katsoa siihen, antavatko ihmiset minulle tunnustusta, myötätuntoisuutta ja kiitosta. Jos minun vakaumukseni käskää yksinäiseen taisteluun, niin minun täytyy totella. Jumala, Jumala auta minua, auta meitä kaikkia ja varjele isänmaatamme!

APSEN HAUTA.

Kuka muistais, kuka, ken,
pienen lapsen hautaa,
liinaa muistais valkeaa,
pientä kirstulautaa?

Sinne vauva laskettiin
kukkanurmen alle.
Siellä pehmyt kehto on
nuorna nukkujalle.

Siellä laulaa laulujaan
Tuonentyttö hellä,
siellä ei surut käydä voi
lapsen katkyellä.

Kumpu kasvaa, nurmettuu,
risti maahan kaatuu,
äidin suru lieventyy,
isän murhe maatuu.

Kenpä enää muistais, ken,
pienen lapsen hautaa,
liinaa muistais valkeaa,
pientä kirstulautaa . . .

Nuku lapsi rauhassa,
auvon nauti unta,
vaikka päälles tuiskuais
unhotuksen lunta.

Yksi muistaa kuitenkin,
Isä taivahissa —
Hän taas toivon herättää
nurmennukkujissa!

Vilkku Joukahainen.

Eräs Amerikan-muisto.

„Laps' Suomen, elä vaihda pois
Sun maatas ihanaa,
Sill' leipä vieraan karvast' ois,
Sen sana karkeaa!“

Noin lauloimme muutamana iltahetkenä joku aika sitten, kun olimme koolla erään suomalaisen perheen luona New Yorkissa. Ja kun laulu vaikenä, kääntyi puhe tietysti Suomeen. Joukosamme oli nuori suomalainen

konttoristi, joka oli suuren New Yorkilaisen siirtolaisliiketoiminnan palveluksessa. Hän oli juuri palannut pitkältä kiertomatkalta kansalaistemme keskuudessa Yhdysvaltain eri osissa.

„Vieläkö elää synnyinmaan muisto heidän sydämissään?“ kysyin häneltä.

„Sallikaa minun vastata pienellä kertomuksella!“ sanoi hän ja jatkoi kaikkien vieraiden kokoontuessa hänen ympärilleen:

„Olin saapunut pieneen siirtolaan A:n kaupungissa, jossa asui parikymmentä kansalaistamme mainareina eli kaivostyömiehinä. Oli lauantai-ilta. Kaikki suomalaiset puhtaiksi peseytyneinä ja piippunysät suussa olivat kokoontuneet Antti Mäkelän asuntoon. He olivat kuulleet minun tulostani ja tahtoivat nyt kuulla uutisia Suomesta.

Monet miehistä olivat olleet päälle kymmenen vuotta Amerikassa. Se sai minut kysymään, eikö ketään heistä haluttanut palata takaisin kotimaahan.

„Hauskaahan tuo olisi kerran vielä päästä Lapualle“, virkkoi Matti Peltola ja kopisti vitkaan saappaansa kärkeä vastaan perut piipustaan.

„Kyllähän se äitikin kirjoitti, että hän vielä kerran tahtois nähdä poikaansa“, äännähti Pekka Halonen ja nousi sitten takan luo siirtyäkseen muka piippuaan sytyttämään. Näytti mies olevan hie-man hämillään siitä, että noinkin paljon oli tunteitaan muille ilmaissut.

Mutta isäntä Antti Mäkelä nousi kiivaasti seisalleen. Hän oli harteava, tanakka pohjalainen, Härmästä kotoisin, noin neljä, viisikymmentä ijältään. Harmaat silmät melkein löivät tulta, kun hän äänellä, jossa esiintyi syvä halveksiminen, lausui:

„Vai palata Suomeen! Eei, herra, niin tuhma miestä tuskin on meidän sakissa. Siellä me saimme kesät raastaa kuin orjat päiväpalkasta, joka tuskin ruokaan riitti. Ja talvella oli vielä keh-nompaa. Makaa kuin karhu konnussaan ja nuole kynsiäsi! Ei, herra, ei semmoinen vetele! Suomi on kurja maa. Maaperä karua, huonoa jo itses-sään, eikä sitäkään vielä saa omakseen. Liian pal-jon herroja elätettävänä, senvuoksi on köyhä kansa kurjuudessa. Sittepäähän saavat herrat nähdä, kun muuttaa kaikki työkansa pois herrain maata vilje-lemästä ja herrain viinaa juomasta! Ei, siihen maahan en minä palaa, joll'ei ihmeitä tapahdu, niin totta kuin nimeni on Antti Mäkelä!“ Ja sano-jensa vahvistukseksi iski Mäkelä nyrkkinsä pöytäan niin että huone tärähti.

Syntyi yleinen vaihtelu. Näytti melkein siltä kuin ei kukaan olisi tohtinut panna vastaan, jos olisi haluakin ollut.

Matti Peltola nousi ylös, otti seinällä riippu-van viulun, hartsasi jousen, laitteli kielet vireeseen ja alkoi aivan kuin ajatuksissaan soittaa. Hi-taasti ja ikäänkuin epävarmasti vierivät ensin sä-

velet esille, mutta pian ne kävivät kirkkaammiksi ja täyteläisemmiksi. Matti olikin siirtolan paras soitto- ja lauluniekka. Suomalainen sävel toisensa jäljellä kaikui huoneessa. Sävelet tuntuivat alussa kilpailevan vallasta tupakansavupilvien kera, mutta vähitellen piippunysä toisensa jäljellä pistettiin tas-kuun ja miesten kädet tahdottomasti kiertyivät ris-tiin. Matti veti muutamia voimakkaita jousenvetoja ja alkoi ikäänkuin jostakin sisäisestä mielihohteesta laulaa viulun säestyksellä:

Honkain keskellä mökkini seisoo
Suomeni soreassa salossa — —

Isäntä Antti Mäkelä astui äkkiä ikkunan luo ja jäi tuijottamaan ulos, vaikk'ei siellä mitään näh-tävää ollut, sillä ilta oli pilkkopimeä.

Omanpa henkeni kieltä ne puhuu,
Honkain humina ja luonto muu,
Itse en sydäntän' hillitä taida — —

Syvä huokaus kuului ikkunan luota, niin syvä, että se selvästi kuului soiton ja laulun lomastakin. Ja Antti Mäkelä syöksyi ulos ovesta.

Matti lauloi laulun loppuun, ja juhllista hil-jaisuutta kesti vielä kauvan sen jäljellä, kuin vii-meinen sävel oli vaiennut.

Ville Riipinen sen vihdoin lopetti sointuvalla Savon murteella lausuen: „Oma moa mansikka, Muu moa mustikka!“

Jo pääsivät kielet jälleen irralleen. Pekka Halonen kääntyi minun puoleeni verkalleen toi-mittaen:

„Jos tuota noin tässä vähänkin ansiota riittää, niin kyllä herra saa minulle toimittaa keväiksi pi-letin Suomeen.“

„Ja minulle — —“ „Ja minulle — —“ kuu-lui pari muuta ääntä.

Nimiä pantiin paperille, ja keskustelu oli kaik-kiällä täydessä vauhdissa. Mutta se taukosi aivan kuin käskystä, kun ovelta kuului töminätä ja Mä-kelä astui sisään. Kaikkien silmät kääntyivät sinne päin.

Antti Mäkelän tuuheä täysiparta oli täynnä kimmeltäviä helmiä — kyyneliä.

Äänettömänä kävi hän istumaan ikkunan alle, eikä koko illan kuluessa sanaakaan lausunut.

Mutta kun minä nousin lähteäkseni, nousi hän-kin, tarttui käteeni ja lausui väräjäväällä äänellä:

„Jos herra lähettää minullekin piletin — —. Minäkin sentään ehkä käyn Suomessa.“

Sanaa sanomatta puristin hänen kättänsä ja lähdin.

Antti Mäkelä oli vakuuttanut, ett'ei hän Suomessa käy, joll'ei ihmeitä tapahdu. Mutta ihme olikin tapahtunut: Antti oli keksinyt, että hänellä sitten-kin kaikesta huolimatta oli isänmaa.

Omanpa henkeni kieltä ne puhuu,
Honkain humina ja luonto muu — —

Ne sanat sen hänelle olivat selittäneet, ja siksi ei hänkään ollut taitanut sydäntänsä hillitä — —

Tuttavamme päätti yksinkertaisen kertomuk-sensa, ja me sanaakaan sanomatta pyyhimme sil-miämme.

ALLI TRYGG-HELENIUS.

lasten ja imeväisten sausta olet sinä kiitoksen
valmistanut.

(Matth. 21: 16.)

Kuinka lasta on hoidettava sen ensimmäisenä ikävuotena.

Joululehdelle kirjoitti Tohtori CARL OTTOSEN.*)

Ailastotiede näyttää, että kolmas osa ihmis-kuntaa kuolee, ennenkuin on täyttänyt ensimmäisen ikävuotensa. Eteivät lääkärit ovat monesti sanoneet, että vähintäänkin puolet tästä suuresta ihmishu-kasta voitaisiin pelastaa elämään huolellisella ja järkevällä hoidolla; mutta on syytä uskoa että vieläkin enemmän voitaisiin tehdä. Kun lääkärinä on tilaisuudessa näkemään, kuinka pienokaisia usein ruokitaan ja mitä uskomattomia aineita tupataan heidän suuhunsa, niin monesti täytyy ihmetellä, että niinkin monta jää elämään.

Mitä lapsen tulee syödä?

Merkillinen kysymys! Eikö luonto itse pidä huolta lapsen ravinnosta sen ensi ikäkautena? Kyllä, mutta äidin sairaus, kuolema, heikkous j. n. e. saattavat riistää piskuiselta sen luonnollisimman ja paraan ravinnon, joka paraiten edistää lapsen kasvamista, terveyttä ja vaurastumista.

Äidinmaitoa erittyä välistä joku pisara ennenkin lapsen syntymistä, mutta yleensä on maidon tulo niukkaa parina ensimmäisenä päivänä mainitun tapauksen jäljestä. Maito on väritään sinertävää, maultaan makeata. Ensimmäisenä kymmenenä päivänä on se kumminkin kellahtavaa ja muutenkin erilaatuista, niin että sitä silloin kutsutaankin *raa'aksi maidoksi*.

Monilla tieteellisesti tehdyillä mittauksilla on saatu selville, että keskimääräinen maidonmäärä vuorokaudessa on

1:si viik. lopulla	300—500 gr,	5—13 viikolla	600—1,000 gr,
2:lla viikolla	400—450 ”	4—6 kuuk.:lla	700—1,100 ”
3:lla ”	450—700 ”	6—9 ”	900—1,200 ”
4:llä ”	500—800 ”		

Tästä näkyy, että maidonmäärä nousee melkoisesti kahdenä ensimmäisenä kuukautena, sittemmin on nousu hidasta. Maidon määrän voi laskea punnitsemalla lapsen tarkassa va'assa ennen imettämistä ja sen jälkeen.

Imettävän äidin on tietysti hoitaminen itseänsäkin huolellisesti tänä tärkeänä aikana. Hänen ruokansa tulee olla ravitsevaa, mutta ei kiihoitusaineita sisältävää. Hyvä on, jos hän voi saada hedelmiä ja pähkinöitä, mutta ainakin eri jyvälajeista laitettuja ruokia, herneitä ja ehkä linssejä, jos siihen on varaa, maitoa ja muniä olisi hänen syötävä. Vaikemmin sulavia juurikasveja ja kaalia on pikemmin vältettävä, mutta erittäinkin sipulia, jonka syöminen voi vaikuttaa maitoon, niin että lapsi saa vatsanvaivoja. Mutta kaikkein tärkeintä on, että äiti karttaa väkijuomien nauttimista — sekä oluen että viinin, viinasta puhumattakaan. Myöskin kahvia ja teetä, väkeviä mausteita ruoassa sekä väkeviä lääkkeitä on imettäjän välttämisen. Jos lapsi totutetaan hyvälle tavoille, nukkuu hän öisin ja siten saa äitikin lepoa. Tärkeätä on niinkään, että äiti varoo suuttumista ja muita sentapaisia kovia mielenliikutuksia, sillä semmoisen jäljestä erittynyt maito voi olla vanhingollista lapselle. Imettämisaajan tulee myöskin olla lepoajan puolisojen yhdistymiselämässä.

Suruksella mielellä saa usein nähdä, kuinka monet naiset laiminlyövät pyhän imettämisvelvollisuutensa. Jos se tapahtuu huolimattomuudessa, kun muka siihen ei esim. seuraelämältä jää aikaa, ei sitä kyllin ankarasti voi moittia. Eri asia on, jos äiti on sairas, esim. keuhkotautinen, kuumetautinen j. n. e., tai jos hän todella on niin heikko, ettei kestä imettämistä, tai jolle hänellä ole maitoa.

Keinotekoinen elatustapa tulee kysymykseen silloin, kun äidillä ei ole ollenkaan, tai ei ainakaan riittävästi maitoa, kokemus on näyttänyt, että silloin on otettava lehmänmaito avuksi. Mutta heti on minun huomauttaminen, että lehmänmaito sinänsä ei kelpaa lapsen ravinnoksi. Verrataanpa äidinmaidon ja lehmänmaidon aineksia:

Äidinmaidossa on:	Lehmänmaidossa on:
Rasva-ainetta 4,0 0/0	Rasva-ainetta 3,5 0/0
Maitosokuria 7,0 ”	Maitosokuria 4,3 ”
Munavalkuaisainetta 1,5 ”	Munavalkuaisainetta 4,0 ”
Suoloja 0,2 ”	Suoloja 0,7 ”
Loppu tietysti kummassakin on vettä (äidinmaidossa 87,3 0/0, lehmänmaidossa 87,5 0/0).	

Tästä näkyy, että lehmänmaidossa on paljo vähemmän maitosokuria, mutta enemmän munavalkuaisaineita kuin äidin-

maidossa. Sekä munavalkuaisaine että suola ovat myöskin laadultaan erilaisia kummassakin, mikä vaikuttaa sen, että lehmänmaito on vaikeammin sulavaa lapselle.

Meidän on käyttäminen hyväksenne sitä tietoa, minkä tiede on saavuttanut kummankin maidon aineosista, voidaksemme valmistaa mahdollisimman parasta *keinotekoisista äidinmaitoa*. Tärkein siihen tarvittava aines on siis lehmänmaito. Mutta sen tulee olla *hyvää*, ainoastaan varmasti terveistä lehmistä, jotka ovat nystyrätaudista ja muista kivuista vapaat. Kun yksityisen lehmän maidossa saattavat sen erikoisominaisuudet paljon vaikuttaa, olisi suotavinta, että maito olisi sekoitettua useamman lehmän lypsystä. Maidon tulee olla puhdasta, s. t. s. navetan, eläinten, karjakon käsien ja maito-astiatin tulee olla puhtaat. Se ei saa olla mäskillä, rankilla tai muilla puolimädänneillä aineilla ruokitusta elukasta. Parasta olisi tietysti saada se steriliseeratuksi 80° C lämmössä; missä tämä ei käy laatuun, on maito ennen käyttämistä keitettävä. Sen kautta vältetään monien vaikeiden tautien siirtäminen sairaasta karjasta maidon kautta lapseen. Maito on säilytettävä viileässä paikassa mieluummin savi- tai posliinastiassa, eikä se saa käytettävässä olla ainakaan 12 tuntia vanhempaa. Tällaisesta maidosta, kermasta, vedestä ja maitosokurista voidaan nyt valmistaa keinotekoisia »äidinmaitoa» seuraavan taulun mukaan:

Taulu I.

Keinotekoisien maidon aineosat lapsen 1:nä ikävuotena:				
Kuukautena	Paino grammoissa	1/2 litraan	3/4 litraan	1 litraan
Ensimmäisenä	Maitoa	30	45	60
	Kermaa	50	75	100
	Vettä	400	600	800
	Maitosokuria	25	37	50
Toisesta neljanteen	Maitoa	40	60	80
	Kermaa	80	120	160
	Vettä	360	540	720
	Maitosokuria	25	37	50
Viidennestä kahdeksanteen	Maitoa	160	240	320
	Kermaa	80	120	160
	Vettä	240	360	480
	Maitosokuria	25	37	50
Yhdeksäntestä kahdenteentoista	Maitoa	240	360	480
	Kermaa	60	90	120
	Vettä	180	270	360
	Maitosokuria	20	30	40

Kerman tulee olla tavallista hyvää kermaa, mitä saadaan käsillä kuorittaessa. Maitosokuri voidaan ostaa valmiiksi punnittuna apteekista. Sieltä voidaan myöskin saada mittalasi muiden aineiden mittaamiseksi.

Jolle äidillä ole omaa maitoa riittävästi, voidaan lapselle antaa määrätty ateria päivässä tätä keinotekoisista maitoa.

Välistä voi olla paikallaan lapsen ruokkiminen yhtenä tai useampana ateriaan ilman maitoa, jos se ei voi suolistohäiriöiden takia tätä sulattaa. Voidaan käyttää:

1) Ohrasoppaa. Ohrat pestään kokonaisina, ja kaksi ruokalusikallista keitetään puolellesatoista litrassa vettä siksi kuin jää vaan litran verran jäljelle; sitten siilataan soppa.

2) Riisisoppaa. 2 ruokalusikallista riisiryyniä keitetään 1 litrassa vettä 3—6 tuntia; vesimäärä pidetään samana; soppa siilataan tiheän kankaan lävitse.

3) Kaurasoppaa. 2 ruokalusikallista kaurajauhoja keitetään tunnin ajan 1 litrassa vettä; vesimäärä pidetään samana, kuin alussa; siilataan.

4) Kerma-ohrasoppaa. Laitetaan viidestä osasta ohrasoppaa, johon lisätään yksi osa kermaa.

Riisi- ja ohrasoppaa käytetään enimmäkseen, kun lapsen vatsa on vetelällä; kaura- ja kerma-ohrasoppaa, kun se on kovalla.

Kun lapsi on päässyt 6—7 kuukauden vanhaksi, ja hamppaiden puhkeaminen on reilassa, voidaan sille ruveta muuta ravintoa antamaan, nimittäin:

1) Gluteenivelliä, jos sitä ravintoainetta on saatavissa, uunissa kuivatua ranskanleipää, grahamleipää tai »granolaa», jos sitä on, maitoon tai kermaan liuotettuna.

2) Mustikoita, kypsiä makeita omenia, keitettyinä vähäisen sokurimäärän kera ja pienissä annoksissa annettuina; niinkään väskynä- ja viikunamöyhetä tai muhennosta.

*) Skodsborgin Sanatoriumin ylilääkäri T.ri Otosen, jolta kirjoituksen olemme saaneet, perustelee neuvonsa kaiken aikaa tarkoilla tieteellisillä huomautuksilla, laskuilla j. n. e., mutta tilan puutteessa on meidän äytenyt tämä tieteellisempi puoli jättää pois. Toim.

Kuinka paljon lapsen tulee syödä?

Usein pelätään, että lapsi saa liian vähän ravintoa. Asianlaita useimmiten on kumminkin päinvastoin. Liaksi syöttämisen seuraukset olisivat vieläkin vaikeammat, joll'ei lapsen vatsa olisi niin rakennettu, että se helposti »antaa takaisin» liiat. Monilla mittauksilla on saatu selville, että lapsen vatsa keskimäärin vetää

syntymän jälkeen . . . 35 gr	3	kuuk. vanhana 130 gr
2 viikon vanhana . . . 45 „	4	„ „ 150 „
6 „ „ . . . 60 „	5—6	„ „ 175 „
7 „ „ . . . 80 „	7—8	„ „ 200 „
8 „ „ . . . 100 „	10—11	„ „ 240 „
10 „ „ . . . 120 „	12—14	„ „ 270 „

Kokemus opettaa, kuinka paljon lapsen tulee saada ruokaa päivässä. Sen täytyy tietysti viihtyä hyvästi ja lisääntyä painossa. Turha on kumminkin pelästyä, jos paino pysyisikin parin viikon ajan tai ehkä kauvemmin samana, kunhan lapsi muuten näyttää voivan hyvin.

Keskimäärin painaa lapsi syntyessään 3,500 gr sekä

1:sen kuuk. lopussa 3,850 gr	7:nen kuuk. lopussa 8,000 gr
2:sen „ „ 4,750 „	8:nen „ „ 8,500 „
3:nen „ „ 5,500 „	9:nen „ „ 9,000 „
4:nen „ „ 6,250 „	10:nen „ „ 9,500 „
5:nen „ „ 7,000 „	11:nen „ „ 10,000 „
6:nen „ „ 7,500 „	12:nen „ „ 10,500 „

Tietysti tämä on »puhdasta painoa», ilman vaatteita.

Milloin lapsen tulee syödä?

Parina ensimmäisenä vuorokautena lapsi tarvitsee hyvin vähän ravintoa. Äidin takia on kumminkin lapsi nostettava rinnolle 3—4 kertaa ensi vuorokautena, toisena vuorokautena joka neljäs tunti. Joll'ei äidillä ole mitään antaa, voidaan lapselle antaa hiukan lämmintä vettä, tai vettä, johon on liuotettu 5 sadasosaa maitosokuria. Tavallinen sokuri saa helposti aikaan vatsanvaivoja.

Erinomaisen tärkeätä on sekä äidille että lapselle, että lapsi totutetaan ravintonsa ottamiseen määrättyinä aikoina. Se kyllä käy pänsä, ja usein helpostikin, kun vaan äidillä on hyvää tahtoa. Ei milloinkaan pidä lapselle antaa rintaa vaan siitä syystä että se itkee. Suuri erehdys on se luulo, että itkun syynä aina on nälkä. Useimmiten on itkun syynä vatsanvaiva, välistä neula, joka pistää, laskos vaatteissa, joka liikistää, märkä kapalo j. n. e. Välistä itkee lapsi janosta ja lakkaa, kun saa pari teelusikallista vettä. Kaikkein useimmat lastentaudit johtuvat säännöttömistä aterioista. Senvuoksi on alusta alkaen lapselle annettava rintaa tai pullomaitoa määrättyillä, säännöllisillä ajoilla, eikä liian usein.

Seuraavasta taulusta käy selville, millä tavoin lasta on ruokittava:

Taulu II.

	Ateriat luku vuorokaudessa.	Kuinka monta tuntia tulee kunkin aterian välillä päivällä.	Yö-ateriat luku 10—6.	Ravinnon määrä grammoissa kunkin ateriana.	Ravinnon määrä grammoissa vuorokauden kuluessa.
1:nä viikkona	10	2	2	30—45	300—450
2:na „	10	2	2	45—55	450—500
3:na „	10	2	1	55—60	500—600
4:nä „	9	2	1	60—75	550—700
2:na kuuk:na	8	2½	1	65—100	600—800
3:na „	7	2¾	0	90—135	600—850
4:nä „	6	3	0	115—165	700—900
5:nä „	5	3½	0	140—200	750—950
6:na „	5	3½	0	165—215	800—1000
7:nä ja 8:na kk.	5	3½	0	190—240	950—1050
9:nä ja 10:nä „	4	4	0	240—290	1000—1200
11:nä ja 12:na „	4	4	0	290—340	1100—1400

Toisena ikävuotena on lapsi vähitellen totutettava kolmeen ateriaan päivässä. Yöateria on tarpeen vain ensi kuukautena, harvoin toisena, mutta sitten se tapa on lopetettava.

Millä tavalla on lasta ruokittava?

Tämä kysymys koskee tietysti ainoastaan niitä, jotka saavat keinotekoista maitoa. Pienemmällä lapsilla on käytettävä maitopulloa, suurempia ruokittaessa teelusikkaa. Pulloissa ei ole käytettävä pitkiä, hoikkia kummiletkuja; niitä ei milloinkaan pidetä tarpeeksi puhtaina ja ovat ne muutenkin epä-mukavat. Parasta on kiinnittää imuke itse pulloon. Imuke on puhdistettava hyvästi kiehuvaassa vedessä ja aterian välillä säilytettävä vedessä, johon on liuotettu hiukan puhdistettua suutaa. Lämpimällä säällä on tietysti tarkasti varottava, ettei

keinotekoinen maito pääse happanemaan. Apteekista voi ostaa palasen sinistä lakmus-paperia. Pikkunen palanen sitä pistetään maitoon; jos se muuttuu punaiseksi, on maito hapanta ja lapsen ruoaksi kelvotonta.

Jos lapsi ei näytä haluavan ruokaa tai oksentaa, on se merkki, että lapsen vatsa on täynnä.

Kun lapselle ruvetaan muuta ravintoa antamaan, ei sille saa antaa lihaa; siitä voi pikkuinen saada kouristuskohtauksen. Makeisia, juustoa tai paistettuja ruokia ei sen vatsa myöskään siedä. Selvä on, että teen, kahvin ja muiden sellaisten aineiden antaminen lapselle ei sovi. Tavallinen sokurivesi, kuten jo on huomautettu, ei myöskään sille sovellu.

Kun vierottamisaika on tullut — ensi ikävuoden loppu — on lapselle annettava suuremmassa mitassa samoja ravinto-aineita, joita on aljettu antaa 6—7 kuukautena. Sitten myöskin keinotekoista maitoa, johon on sekoitettu tavallista maitoa.

Muita ohjeita.

Ulostusten säännöllisyydestä on pidettävä huolta. Ensin se on viheriätä, sitten vaaleankeltaista. Kovalla olevan vatsan auttamiseksi on käytettävä kaurasoppaa, kuten edellä on neuvottu, ja 1—2 teelusikallista kylmää vettä ennen imettämistä. Alaruumiin lihasten hierominen aamukylvyssä on myöskin hyödyllistä, niinkään yöksi n. s. neptuunivyö, jonka kättilö osannee asettaa.

Alussa tulee piskuisen lapsen nukkua viisi kuudesosaa vuorokaudesta. Kun se totutetaan siihen, nukkuu se ilman tuimista, laulamista ja käsivarrella kantamista. Äiti kärsii usein hyvin paljon siitä, että lapsi näille tavoille totutetaan. Rintaa ottaessa tai pullo suussa ei lapsi saa nukkua. On katsottava, ett'ei se totu nukkumaan suu auki. Sen kasvoja ei saa peittää. Samassa sängyssä aikuisten kanssa ei piskuisen sovi nukkua.

Ensimmäisen kylvyn lämpö määrän tulee olla 37° C ja hiukan vaan on lämpö määrää ensi kuukausina alennettava. Mutta sittemmin on kahtena ensi kuukautena asteettain päästävää 33, 30 ja viimein 25° C. Joka aamu ennen suurusta on lapselle annettava tällainen kylpy. Kaksi kertaa viikossa on käytettävä saippualla pesemistä, jonka jäljestä ihon voi kevyesti hieroa kaakaovoilla tai hienolla kasviöljyllä.

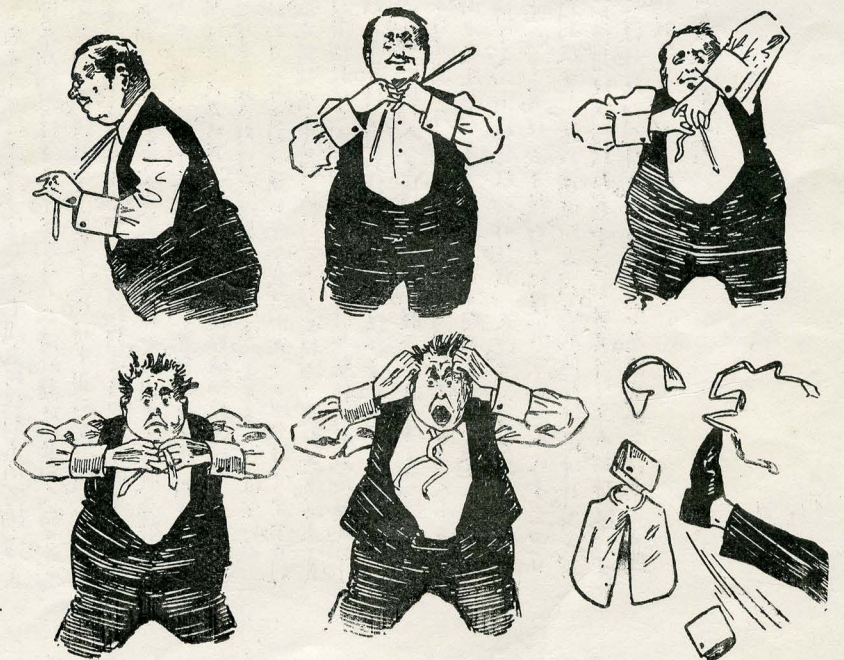
Käsivarret ovat pidettävät lämpiminä yhtä hyvin kuin muikin ruumis. Pehmeä flanellipuku on sopiva. Vyö ei saa istua liian lujassa. Huoneessa ei saa olla lämpimämpi kuin 18—20° C.

Hyvä on kantaa lasta joskus käsivarrella, mutta se ei saa alituisesti tavaksi päästä. Lasta on makuutettava vuoroin seljällään, vuoroin kyljillään. Auringonvalo ei saa paistaa silmiin, sillä se voi turmella näön. Kuukauden vanhasta alkaen voi lapsen viedä ulos talvellakin, ja silloin on sitä paras kantaa käsivarrella. On vuoroin käytettävä oikeata, vuoroin vasempaa käsivartta, muuten on se vaara tarjolla, että lapsen selkä käy vinoksi.

„Ei ole herrojen konsteista talonpoikaiselle miehelle!“

tuumasi Tuomaalan lautamies, kun turhaan oli yrittänyt tuomarin pitoja varten kaupungista tuottamia »vehkeitä» kaulaansa sovittaa.

以國練為保家邦。不挾邪術。不耗兵糧。守望相助。驅逐外洋。只圖
 猖狂。侵我土地。擾我邊疆。各省州縣。偏設教堂。誑騙百姓。割腹
 不蓋。盡被奪備。欺壓官府。凌逼廟廊。
 大清聖主。海量包藏。鬼欲無厭。愈肆乖張。時既至此。目擊心傷。管領義勇
 除豺狼。普天率土。士農工商。各安守業。其勿驚惶。武將兵弁。激發天
 府。禦外侮。莫自鬪牆。和衷共濟。大義昭彰。下安黎庶。上報
 消。這此行。兵敗將亡。天心厭亂。命伐鬼方。特此示諭。布教遐荒。

WILHELMINA ARPIAINEN.

Kamalia paperia.

Kansalaisemme lähetyssaarnaaja Wilhelmina Arpiainen toi mukanaan Kiinasta muutamia kiinalaisia julkisia julistuksia, joista meillä on tässä jäljennökset — tietysti paljon pienennetyssä ko'ossa.

Ensimmäisessä „Maata puolustava seura“, joka aina on ollut muukalaisille vihamielinen, kehottaa kiinalaisia polttamaan kaupungissa olevat pirujen kappelit (joilla tarkoitettiin kristittyjen kirkkoja), hävittämään ulkomaalaiset kummitukset, ottamaan kiinni koirajoukot (kristityiksi kääntyneet kiinalaiset), elävinä nylkemään heidät kaikki ilman armoa. Ainoastaan siinä tapauksessa, että kristityt kääntyvät takaisin kiinalaiseen uskontoonsa ja katuvat entisiä pahoja tekojaan, saavat he armon. — Julistus on painettu veripunaiselle paperille ja on 17×54 cm:in suuruinen.

Se oli kansan julistus. Sen kanssa yhteen kävi kiinalaisten oppineiden eli „lukumiesten“ julistus, josta toinen kuvamme on jäljennös. Se oli vielä paljoa vaarallisempi, sillä nämät lukumiehet voivat kansan johtaa mihin tahtovat. — Julistus oli ollut kaupungin muu-

rilla, ja neiti Arpiaisen hallussa oleva kappale oli, kuten kuvastakin näkyy, jotenkin risainen.

Kolmas kuvamme on pienetty kopia eräästä varsin merkittävästä asiakirjasta. Kiinan tunnettu leskikeisarinna julkisesti nautatti vastalauseen murhajulistuksia vastaan, mutta salaisesti lähetti kaikille valtakunnan mandariineille eli virkamiehille käskyn, että kaikki kristityt ovat surmattavat. Moni jalo virkamies antoi kumminkin edeltäpäin euroalaisille tiedon tästä, ja vasta kun kristityt olivat ennättäneet paeta, naututtivat julistuksen julkisille paikoille. Sitä seikkaa saivat suomalaiset lähetyssaarnaajat kiittää pelastuksestaan. — Jäljennös on kopiasta, jonka muuan ystävällinen kiinalainen oli tehnyt kaukaisilla markkinoilla neiti Arpiaista varten.

Kun neiti Arpiainen oli Lontoossa 13 p. lokakunta, oli yksinään Kiinan Sisämaalähetyksen jäsenistä tapettu 52 täysikasvuista ja 16 lasta. Monet tuhannet kristityt ovat saaneet surmansa kauhealla tavalla. Naiset usein raiskataan. Silmät puhkaistaan murhattavalta, jäsenet silvotaan ja tulinen rauta työnnetään vatsaan j. n. e.

Mutta hartaasti sanoi neiti A. halajavansa takaisin työalueelleen, kun olot hiukankin rauhoittuisivat, sillä „lakatkaat (= olkaat levolliset) ja tietäkää, että minä olen Jumala: minä olen voittava kunnian pakanain seassa, ja minä yletään maan päällä. (Ps. 46: 11).“

M. H.

護國會驅鬼堂會眾定於月初一日齊集城中焚
 毀二鬼教堂勦滅二洋色怪巨及投教狗黨定即
 捉拿就地生割活剝毋稍寬貸若有能知悔過
 痛改前非者準伊杜撰保還至於官吏不必
 蒼茫紛擾士商不必驚恐悚惶切了預曉

護國會帖

我朝二百數十年深仁厚澤凡遠近中國者無不待以優
 道憲國年開埠後等五市並先在我國傳教朝廷以其勸人為善
 所請亦未嘗不從也然近來有等不肖之徒竟敢違抗朝廷
 我國之法律不顧我朝之威權竟敢在內地設立教堂
 其一日無所不至小則欺壓平民大則侮慢神聖我國家
 人欲謀而甘心此焚毀教堂屠殺教民所由來者朝廷原不
 保其不為我朝之民耳乃再降旨申明保衛使該處教民
 皆安于之謂原為我朝之民耳乃再降旨申明保衛使該處
 更詳要之謂原為我朝之民耳乃再降旨申明保衛使該處
 以力禦厄則禍端自息矣其後將兵整器利自取法製於此
 朕臨御三十年待百姓如子百姓亦視朕如帝天况聖聖中
 朕祖宗德神威感格人心念懷曠代所無朕今深望以吉先
 師德與其且圖存何若大法維儀一決雄雌建日見大小臣
 河謀余同道及山水等義兵同日不期而集已數萬人甚至
 童子能持矛以衛社稷以詳謀以天理彼以力以心以
 論我國忠信甲由禮長干權即土地廣有二十餘省今民多
 除北何難制彼光張我國威所有同仇敵愾臨陣退縮高
 心從之漢奸朕即降旨大不寬貸官恩庶幾忠名懷忠義
 申人之情朕實有厚望焉此

光緒五月廿八日奉旨

Satu.

Kirj. IRENE FRELANDER.

Kesäinen ilta oli. Lapset olivat leikkineet koko päivän; nyt ryömivät he väsyneinä sänkyyn. Puut ja pensaat, kukat ja ruohot, kaikki, kaikki uinahtivat

Hiljaa kohosi kuu metsän takaa. Pian paistoi se yli järven. Oli niin hiljaista, niin äänetöntä. Kaukana niityllä näkyi keveitä utuisia olentoja väikkyvän edestakaisin. Milloin ottivat ne toisiansa kädestä, milloin yksinänsä ympäri liehuivat. Noin ääneti karkeloivat vain pienet keijuksiset.

Keskellä keijujen piiriä lenteli kaksi pientä keijuislasta. Ne olivat veljekset Alpo ja Risto. Ensi kertaa olivat he mukana keijujen kisoissa. Huimaavissa kierroksissa he niityn laiteelta toiselle liehuivat. »Elkää liidelkö liian kauas», kuiskasivat heille keijut. »Metsä on niin musta, meri niin aava, ja te pienet ja heikot». — »Lentäen siivet vahvistuvat», Alpo vastasi ja tanssi yhä suuremmissa piireissä ympäri. Oi, miten iloinen hän oli! »Minäkö en voisi lentää! Oi, miten metsä on ihana! Tuolla on niin rauhaisaa. — Kah, mikä tuolla puun juurella kiiltää? Tähtönenkö se lienee? — Tuollakin vielä yksi — ja tuolla! Lennänpä ja poimin sen.»

Alpo kohottaui korkealle ilmaan ja niin hän lenti syvälle metsään. Maahan kumartuessaan hän näki ettei se ollutkaan tähti, vaan pieni matonen. »Miten voit loistaa niin kauniisti, pikku matonen?» kysäsi Alpo. — »Olen luotu sellaiseksi», matonen vastasi.

Pikku Alpo tahtoi nyt jälleen palata keijujen linnaan ja oli juuri lähdessä, kun huomasi, että oli tullut aivan pimeä. Kuu näet oli piiloutunut ison pilven taa. »Kiiltomato kulta, tule sinä näyttämään minulle tietä kotiin», rukoili Alpo. »Halusta sen tekisin, vaan en jouda, sillä minun pitää valaista onkimatoa, kun hän työskentelee», vastasi mato.

Silloin lenti Alpo väsyneenä lähimpään puuhun.

Huu — uu — uu, huu — uu — uu, kuuli hän jonkun kuiskivan metsikössä. »Ken siellä?» kysäsi Alpo. »Minä se vaan olen», vastasi tuuli. »Hyvä tuuli, opasta minut kotiin», rukoili Alpo. »Kernaasti sen tekisin, vaan en ehdi», tuuli vastasi, »sillä minun on hajotettava iso pilvi, mikä varjostaa kuuta». Tuskin oli tuuli sen sanonut, kun alkoi putoilla isoja raskaita pisaroita pilvestä. Yhä onnettomammaksi tuli pikku Alpo. Surumieli tahtoi hän lentää toiseen puuhun, vaan ei jaksanut, siipensä kun olivat vallan kastuneet. Tuuli tempasi hänet matkaansa. Vihdoin hän vajosi vajoamistansa maata kohden ja putosi lopulta syvään veteen. Vesi roiskahti yltä ympäri. Suurina pisaroina sitä oli kukilla ja lehdillä.

»Hyvä vesi, osoita minulle tie kotiin», Alpo rukoili. »Mielelläni sen tekisin», vesi vastasi, »mutta minun pitää pudota, jotta kuu jälleen voisi paistaa». Ja vesipisarat putoilivat ja putoilivat, ja jotkut vierivät pois, ettei tarvitsisi heidän nähdä Alpon surua.

Kun Risto huomasi, ettei veljensä enää ollut keijujen piirissä, alkoi hän etsiä häntä. Ensin hän lenti keijuskuningattaren luo ja kysyi: »oletko nähnyt veljeäni Alpoa, korkea keijuskuningatar?» — »Veljesi Alpo on liitännyt maailmaan siipiänsä koettelemaan. Etsi häntä! Etsi!»

Risto lenti rannalle ja sanoi: »Rakas laine, oletko nähnyt veljeäni Alpoa?» — »Olenpa hyvinkin. Äsken lensi hän tästä ohi se kevein väkkyvin siivin, mutta — etsi häntä, etsi!»

Risto haki, vaan ei löytänyt.

Tuokion kuluttua näki Risto puun alla kiiltomadon. »Hyvä herra Tähtinen», sanoi hän, »oletko veljeäni Alpoa nähnyt!» — »Veljesi Alpo tervehti äsken minua, mutta nyt en tiedä hänestä. Etsi häntä! Etsi!»

Risto haki, vaan ei löytänyt.

»Mitä on minun tekeminen!» huokasi pikku Risto. Hän alkoi katsella ympärillensä. Täällä näyttää niin kummalta, hän ajatteli, täällä en ole konsaan ollut. Miten täällä on tyntä ja hiljaisaa! Missä lienenkään minä?

Piip, piip, piip, kuuli Risto jonkun takanansa ääntävän. Kääntyessään hän näki pienen, pienen rotan istuvan korrella.

»Kiltti Rotta, voitko sanoa, missä minä olen?» kysyi Risto.

— »Olet minun valtakunnassani», vastasi rotta. »Kaikki nämä kauniit tähkät ovat minun. Täällä syön itseni kylläiseksi aamuin, puolipäivin ja illoin.»

»Olenko pitkällä kotoani?» kysyi Risto.

»En tiedä», vastasi rotta. »Missä asut?»

»Asun keijujen linnassa.»

»Vai niin. Sitte lennät ensin suoraan ylöspäin ja sitte korkeimpaan puuhun. Siitä lennät ensin kiiltomadon luo puun alla, siitä laineen luo rannalla, siitä metsään ja siitä niitylle metsän vieressä; siinä on keijujen linna.»

»Kiitos, hyvä neiti Rotta, mutta voitko nyt sanoa, missä veljeni Alpo on, sillä häntä minä etsin.»

»Tapasin äsken joukon pisaroita, jotka kiiruhtivat tästä ohi. Pisarat kertoivat että muuan pieni poikanen oli pudonnut heidän makuuhuoneeseensa, ehkä on se veljesi Alpo. Tule, niin näytän sulle tien sinne», sanoi neiti rotta.

Pitkän ajan kuluttua tulivat he sille paikalle, missä Alpo oli pudonnut.

Sieltä löysivät he hänet uinuvana isossa sinikkelossa.

»Alpo, rakas Alpo, herää, täällähän on veljesi Risto, joka on hakenut sinua koko yön», vikisi rotta Alpon korvaan.

Alpo havahtui ja katsahti ympärilleen. »Kuka minua huusi?» hän sanoi. Samassa hän näki Riston ja pikku rotan. Riemuhuudolla hän riensi näiden luo.

Kun veljekset olivat kiitelleet rottaa hänen runsaastaystävyydestänsä, kohottasivat he keveille siivillensä aloittaakseen matkan keijukaislinnaan.

He olivat kuin kaksi pientä korenoista, siinä kun liihottelivat eteenpäin nousevan auringon säteiden kultaamina.

Mäyräkoira opetti
pikku pentujansa
syömään oikein siivosti
vellikupistansa.

Ollaan juuri ruualla
iloisella mielin,
latkii siinä herkkua
pennut punakielin.

Silloin saapuu kesteihin
äidin toisen tossu,
loiskis — kädet vellihin
juurkuin pieni possu.

Pentuparat katselee
ihan surkeissansa,
noin kuin vieras tarvelee
heidän herkkuaansa.

Tekis mieli ajaa pois
koko vieraskulta, —
ei se kohteljasta ois
— rauhan saisko sulta!

Emäkoira sängystään
lähtisinkö joukkoon?
moisen vieraan häpeemään
laittaisinko loukkoon?

Vaiko niinkuin omiain
tuota opettaisin,
toisen syöntitavan vain
sille ehkä saisin.

Immi Hellén.

Tervattu vene eli turhamaisen herrastuksen seuraus.

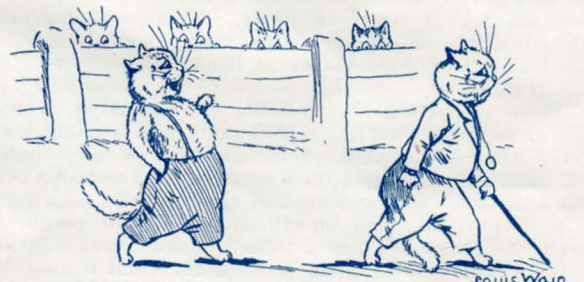
1) Mosse Hiirelä — ahkera työmies — tervaa veneen.

3) Housut tarttuvat tervaan kiinni, ja Mosse Hiirelää tarvitaan apuun.

2) Njau Miander — tyhjäntoimittaja, joka kulkee pape-rossi hampaissa ja lasi toisessa silmässä kepillään karpäsiä viuhtoon, — asettuu veneelle istumaan, jotta muut voisivat paremmin nähdä ja ihailia hänen uusia housujaan. Tavallinen kisu olisi maahan istahtanut.

4) Kyllä nyt kelpaa näytellä uusia housujaan!

SQUIS WAIN

Se auttoi!

Kas niin, Ella, nyt sinun täytyy kiirehtiä noita esiliinoja, jotka olet luvannut joululahjaksi pienille siskoille», sanoi äiti. »Sinä olet lykännyt niitten ompelamisen päivästä päivään, ja ensi viikolla on joulou.»

»Niin, äiti, nyt minä ryhdyn niitten ompelamiseen, sen minä lupaan.» Ja Ella otti esille ompelurasiansa ja hauskan vaaleanpunaisen pumpulikankaan sekä istuutui isoäidin suureen nojatuoliin. Hän ompeli oikein ahkerasti kymmenen minuttia. Sitte hän mutisi itsekseen:

»Ohhoh, ne sentään olivat onnellisia aikoja ne, joista saduissa kerrotaan. Hyvät hengettäret tulivat avuksi niille, joilla oli jokin suuri ja vaikea työ tehtävänä!»

Ella asettui mukavaan asentoon, nojaten päänsä isoäidin pehmeätä tyynyä vasten ja sulki silmänsä — silmänräpäykseksi vaan tietysti, ainoastaan lepuuttaaksensa niitä pikkusen, hyvin pikkusen — —

»Tulisipa nyt joku hyvä hengetär auttamaan minuakin näitten esiliinojen ompelamisessa! Mutta eihän sellaisia enää ole olemassa. Mahtavatko ihmiset tätä nykyä olla niin paljon huonompia, kun ei mitään sellaisia ihmeitä enää tapahdu kuin ennen saduissa?»

»He, he, he!» kuului ihan Ellan selän takana. »Jospa sinä vaan käyttäisit silmiäsi ja korviasi, näkisit useinkin ihmeitä tapahtuvan ympärilläsi. Mutta sinä olet samallinen kuin useimmat ihmisistä, jotka eivät huomaa edes neljättäkään osaa kaikesta siitä, mikä tapahtuu aivan heidän nenänsä edessä. Jos te, ihmislapset, voisitte kuulla kaikki ne huomautukset, joita tekevät teidän käyttämänne työkalut, niin kylläpä monet niistä suurista ajatuksista, mitä teillä on itsestänne, häviäisivät. Sinä, neiti Laiskiainen, kohtelit viime viikon kuussa sisartani jotenkin hävyttömästi, ja pitäisi sinun siitä saada aimo lailla tuonne selän alapuolelle.»

»Kuka sinä olet?» kysyi Ella vavisten.

»Avaa silmäsi, niin saat nähdä», vastasi ääni terävästi.

Ella katseli ympärilleen. Sanomattomaksi hämmästykseseen hän huomasi, että kaikki hänen ompelukapineensa olivat kokoontuneet hänen ympärilleen hyvin uhkaavan näköisinä. Puhuja oli suuri ruosteinen silmäneula, joka oli kietonut lankarullalle ja seisoi siinä sormustin päässä. Kolme muuta lankarullaa oli kietonut lankansa Ellan käsien ja jalkojen ympäri, ja sakset olivat säälimättömästi alkaneet leikata hänen pitkiä kiharoitaan.

»Voi!» huudahti Ella yrittäen seisoaalleen. »Antakaa minun mennä, minä pyydän teitä, päästäkää minut!»

Pilkallinen nauru seurasi hänen pyyntöään.

»Kuule minua!» jatkoi neula kimakalla, terävällä äänellä. »Sinä loukkasit sisareni viime viikolla, niin että se raukka oli katkeamaisillaan. Ja katsoppas minua! Minkä näköinen olen minä! Olen niin ruosteinen, etten ikänä enää työhön kelpaa. Ajattelehan kaikkia niitä satoja neuloja, mitkä tällä tavoin olet peräti pilannut. Pahinta kumminkin on se, että tykkään laiminlyöt meidät. Viikkokausiin enme tule päivänvaloon, ja nytään et sinä anna meidän täyttää velvollisuuttamme, nimittäin iloisesti hypellä edestakaisin joululahjateemilläsi. Sinä olet laiska, itsekäs tyttö, hyi häpeä!»

»Se on hirveätä!» nyhyttyi Ella. »Päästäkää minut, niin rupean ompelamaan, jotta sormiani särkee!»

»Et vielä pääse, et vielä!» kirkui neula vihasella äänellä, ja sakset leikkasivat niin että ritisi vaan.

»Kyllä minä uskon, että olette kelpo väkeä kaikki tyyni», vaikeri Ella, »mutta teidän sydämenne ovat yhtä kovat kuin se teräs, josta te olette tehdyt. Jos te olisitte kilttejä, koettaisitte te auttaa minua saamaan valmiiksi nämä esiliinat, kun näette mitenkä paljon niissä vielä on neulomista.»

»Ohhoh, onko mokomata kuultu! Etkö sinä tiedä, neiti Laiskiainen, että me autamme ainoastaan niitä, jotka meitä oikein käyttävät ja antavat meidän kovasti tehdä työtä.»

»Minäkin tahdon niin tehdä, jos vaan päästätte minut irti», huudahti Ella. Itsekseen hän kumminkin ajatteli, että

hän kyllä viskaisi pois joka ainoan näistä kapinallisista, ylepistä neulomatarpeista, kunhan vaan pääsisi vapaaksi.

»Se on oikein! Eläköön! Sitä me juuri toivommeekin. Lupaa tämä kolmasti, ja me päästämme sinut vapaaksi!»

»Yksi kerta on tarpeeksi», uskalsi Ella väittää.

Mutta kaikki neulomatarpeet huusivat yhteen ääneen: »lupaa, lupaa!» kunnes Ella kolme kertaa lujalla äänellä toisti lupauksensa. Samassa kello löi yksi, kaksi, kolme, neljä . . .

»Seis, seis!» huudahti Ella hypähtäen tuoliiltaan ja hieroi silmiään.

»Viisi», löi kello.

»Kuinka hirmuista! Minä olen nukkunut kolme tuntia. Mitä nyt äiti sanoo minusta?» nyhyttyi Ella. Ja kun hän muisti, että huomiset läksytkin olivat lukematta, pani hän häpeissään kankaan kokoon sekä rupesi lukemaan. Ilalla, ennen maatamenoaan, hän kuiskasi Miinalle, palvelijalle:

»Miina hyvä, tule herättämään minut, kun aamulla nouset, kello 6.»

»Mitä ihmettä! Mitäs Ella nyt niin aikaisin ylhäällä tekee? Kyllähän minä herätän», ihmetteli Miina. Itsekseen hän kumminkin arveli, että taitaa olla jotenkin turha vaiva. Ella tietysti nukkuisi uudelleen.

Mutta tällä kertaa hän erehtyi. Miinan koputtaessa ovelle Ella hypäsi päättävästi sängystä, pukeutui kiireesti, istui ompelamaan ja neuloi esiliinoja kello 8:aan saakka. Ja tällä tavoin hän jatkoi koko viikon, niin että lauantai-iltana saattoi viedä esiliinat valmiina äidille.

Ja silloin sai äiti kuulla koko jutun ompelukapineista ja Ellan merkiklisestä unesta. Äiti naurahti silittäen Ellan päätä ja virkkoi: »Rakas tyttöseni, minä luulen melkein, että se oli sinun oma omatuntosi, joka puhui ompelukapineitten kautta.»

»Kylläpä sinä osait olla ankara!» puheli Ella ottaessaan esille ruosteisen silmäneulan. »Mutta läksyn sinä annoit minulle sellaisen, etten sitä milloinkaan unhot!»

K. L.

Pikku pikkuruinen seikkailu.

(Pikku pikkuruisille tytöille kertonut A. E. sillä ehdolla, että pojatkin saavat kuulla).

Oli kerran pikku pikkuruinen vaalea tyttö. Hän asui pikku pikkuruisessa valkoisessa talossa, ja hänellä oli pikku pikkuruinen valkoinen sänky, pikku pikkuruinen valkoinen pöytä, pikku pikkuruinen valkoinen tuoli ja pikku pikkuruinen valkoinen sanko. Ulkona haassa oli hänen pikku pikkuruinen valkoinen vuohensa.

Kerran otti pikku pikkuruinen vaalea tyttö pikku pikkuruisen tuolinsa ja pikku pikkuruisen valkoisen sankonsa ja meni lypsämään pikku pikkuruista valkoista vuohensa. Mutta yht'äkkiä repäsi pikku pikkuruinen valkoinen vuohi itsensä irti ja karkasi pikku pikkuruisen vaalean tytön käsistä. Silloin alkoi pikku pikkuruinen vaalea tyttö itkeä ja ajaa takaa pikku pikkuruista valkoista vuohensa. Hän tuli pikku pikkuruiselle punaiselle talolle. Siellä asui pikku pikkuruinen punapukuinen tyttö, jolla oli pikku pikkuruinen punainen sänky, pikku pikkuruinen punainen pöytä, pikku pikkuruinen punainen tuoli,

pikku pikkuruinen punainen sanko ja pikku pikkuruinen punainen lehmä. „Mitä itket?“ kysyi pikku pikkuruinen punapukuinen tyttö. „Pikku pikkuruinen valkoinen vuoheni karkasi“, vastasi pikku pikkuruinen vaalea tyttö. „Saat maitoa minulta“, sanoi pikku pikkuruinen punapukuinen tyttö. Ja pikku pikkuruinen punapukuinen tyttö otti pikku pikkuruisen punaisen tuolinsa ja pikku pikkuruisen punaisen sankonsa, ja yhdessä läksivät pikku pikkuruinen vaalea tyttö ja pikku pikkuruinen punapukuinen tyttö lypsämään pikku pikkuruista punaista lehmää. Mutta yht'äkkiä repäsi pikku pikkuruinen punainen lehmä itsensä irti ja karkasi pikku pikkuruisen punapukuisen tytön käsistä. Silloin alkoivat pikku pikkuruinen punainen vaalea tyttö ja pikku pikkuruinen punapukuinen tyttö itkeä ja ajaa takaa pikku pikkuruista punaista lehmää. He tulivat pikku pikkuruiselle siniselle talolle. Siellä asui pikku pikkuruinen sinipukuinen tyttö, jolla oli pikku pikkuruiset siniset kapistukset. Ulkona haassa oli hänen pikku pikkuruinen sinertävänmusta lampaansa.

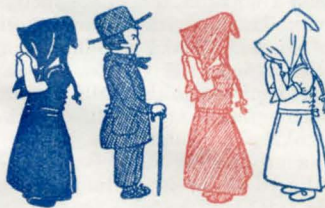
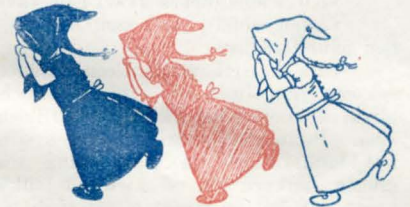
„Mitä itkette?“ kysyi pikku pikkuruinen sinipukuinen tyttö. „Pikku pikkuruinen vaalea tyttö ja pikku pikkuruinen punapukuinen tyttö olivat läksivät lypsämään pikku pikkuruista sinertävänmustaa lammasta. Mutta yht'äkkiä repäsi pikku pikkuruinen sinertävänmusta lammas itsensä irti ja karkasi pikku pikkuruisen sinipukuisen tytön käsistä. Silloin alkoivat pikku pikkuruinen sinipukuinen tyttö ja pikku pikkuruinen punapukuinen tyttö itkeä ja ajaa takaa pikku pikkuruista sinertävänmustaa lammasta. He tapasivat pikku pikkuruisen raitavapukuisen miehen. Hänellä oli pikku pikkuruinen raitava hattu, pikku pikkuruinen raitava nuttu, pikku pikkuruiset raitavat housut ja pikku pikkuruiset raitavat tallukat. „Mitä itkette?“ kysyi hän. „Pikku pikkuruinen valkoinen vuoheni karkasi“, vastasi pikku pikkuruinen vaalea tyttö. „Pikku pikkuruinen punainen lehmäni karkasi“, vastasi pikku pikkuruinen punapukuinen tyttö. „Pikku pikkuruinen sinertävänmusta lampaani karkasi“, vastasi pikku pikkuruinen sinipukuinen tyttö. „No, minä autan teitä“, sanoi pikku pikkuruinen raitava mies, ja yht'äkkiä oli hän saanut kiinni karkurit. Kukin työstä sai omansa ja iloissaan kiittelivät he raitavaa miestä, joka oli niin taitava, eikä ollutkaan mikään lallukka, vaikka jalassa oli tallukka.

tävänmusta lampaansa. „Mitä itkette?“ kysyi pikku pikkuruinen sinipukuinen tyttö. „Pikku pikkuruinen vaalea tyttö ja pikku pikkuruinen punapukuinen tyttö olivat läksivät lypsämään pikku pikkuruista sinertävänmustaa lammasta. Mutta yht'äkkiä repäsi pikku pikkuruinen sinertävänmusta lammas itsensä irti ja karkasi pikku pikkuruisen sinipukuisen tytön käsistä. Silloin alkoivat pikku pikkuruinen sinipukuinen tyttö ja pikku pikkuruinen punapukuinen tyttö itkeä ja ajaa takaa pikku pikkuruista sinertävänmustaa lammasta. He tapasivat pikku pikkuruisen raitavapukuisen miehen. Hänellä oli pikku pikkuruinen raitava hattu, pikku pikkuruinen raitava nuttu, pikku pikkuruiset raitavat housut ja pikku pikkuruiset raitavat tallukat. „Mitä itkette?“ kysyi hän. „Pikku pikkuruinen valkoinen vuoheni karkasi“, vastasi pikku pikkuruinen vaalea tyttö. „Pikku pikkuruinen punainen lehmäni karkasi“, vastasi pikku pikkuruinen punapukuinen tyttö. „Pikku pikkuruinen sinertävänmusta lampaani karkasi“, vastasi pikku pikkuruinen sinipukuinen tyttö. „No, minä autan teitä“, sanoi pikku pikkuruinen raitava mies, ja yht'äkkiä oli hän saanut kiinni karkurit. Kukin työstä sai omansa ja iloissaan kiittelivät he raitavaa miestä, joka oli niin taitava, eikä ollutkaan mikään lallukka, vaikka jalassa oli tallukka.

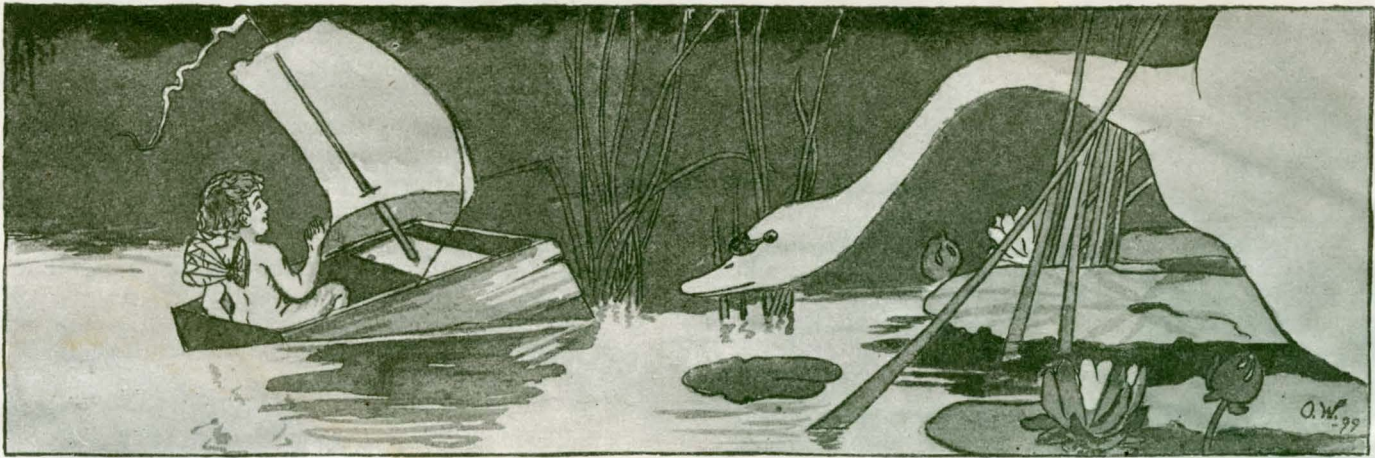

„Mitä itkette?“ kysyi hän. „Pikku pikkuruinen valkoinen vuoheni karkasi“, vastasi pikku pikkuruinen vaalea tyttö. „Pikku pikkuruinen punainen lehmäni karkasi“, vastasi pikku pikkuruinen punapukuinen tyttö. „Pikku pikkuruinen sinertävänmusta lampaani karkasi“, vastasi pikku pikkuruinen sinipukuinen tyttö. „No, minä autan teitä“, sanoi pikku pikkuruinen raitava mies, ja yht'äkkiä oli hän saanut kiinni karkurit. Kukin työstä sai omansa ja iloissaan kiittelivät he raitavaa miestä, joka oli niin taitava, eikä ollutkaan mikään lallukka, vaikka jalassa oli tallukka.

Suomeksi sovitti M. H.

Miksi rupeisin?

Muut pojat pyrkivät maisteriksi, vaan minä rupeenkin räätäliksi. Mä miksi päätäni vaivaan suotta ja kuljen koulussa monta vuotta, kun helpommallakin saavuttaa voi rikkautta ja kunniaa. Mä suuret herratkin pokkuroivat: oi hyvä mestari, housut oivat te tekkää mulle ja liivit, lakki ja uutta kuosia hännystäkki. — Näin pöydänkulmalla istuen ma ruhtinaitakin hallitsen.

Mutta minä rupean soitotaituriksi, muutan koko maailman ilosäveliksi. Tahdin perään pyörimään panen vanhat, nuoret, laitan lehdot leikkimään, laulamahan vuoret. Hih, hei, ystäväin, nosta, nosta jalkaa, ilopeli kädessäin — nyt ne lystit alkaa!

Onko miestä uljaampaa kuin tää poika tässä, hattuanne nostakaa, ken lie näkemässä! Hän on käynyt kaikki maat, tuntee merten tuulet. Tarinoita hältä saat enemmän kuin luulet. — Kunnon merimiestä vaan yksikään ei pilkkaa, ilman häntä ette saa edes kahvitilkkaa. Merimieheks rupean, hän on suuri herra. Halki mailman matkustan merimiesnä kerran.

Oi, pääsisinkö mä prinsessaksi, kuin lumivalko niin ihanaksi, niin saisin silkkisen leningin, min maata viistäisi laahustin! Ja kaulaan hohtavat helmet saisin, ja ruunu loistaisi ihanaisin. — Kun vielä leipurin rouvaksi ma pääsen, korkein on onneni, saan syödä vehnästä kyllältäin, ja käsitysten me käymme näin.

Ma virkaan tahtoisin hupaisimpaan ja aivan kaikista korkeimpaan. — En tiedä toista näin korkeaa ma virkamiehellä asemaa. Kun vain on sukkelat mulla sääret, saan täältä nähdä ma maailman ääret. Nään koko Suomen ja paljon muuta, ja vedän parrasta ukko kuuta. — He lei, kuin lysti on lauleskella ja aamuruskoa tavoitella! En edes kuninkaan istuimeen ma vaihtais paikkaani kultaiseen.

Virkaa muuta halveksin, tahdon kuninkaaksi, vyölleni saan sapelin, viitan uljaan taaksi. Kelpaa pistää puuroa kultaisesta vadista, vaikka voinkin sulaa — eikä koskaan pulaa.

Pieni Katri kuuntelee toivehia toisten. ei hän pyri rinnalle rouvain suuremموisten. Yksi ainut toive vaan hällä lapsenrinnassaan: — hyvä olla soisin, sen jos aina voisin, matkisi en prinsessaa enkä kaipais kunniaa. — Kallein kultajyvä se on sydän hyvä.

Immi Hellén.

Kertomus ajuri Puupposesta.

„Eikö isä vieläkään oletullut?“ kysyi Puupposen eukko, kun tuli mankelista joulupesui- neen. „Merkillistä kuinka hän nyt viipyy. Läsi mahtaa jo olla ihan märeksi ajettu.“

Kulkusten helinää kuului pihalta. „Isä tulee, isä tulee!“ huusivat lapset ja painoivat nenänsä litteiksi ikkunanruutua vastaan nähdäkseen ulos.

Hetkisen koluttua astui ajuri Puupponen sisään märkänä ja tallilta haiskahtaan.

„No, mamma, jokos puuro on valmiina? Minulla on nälkä kuin sudella.“

„Kyllä se on valmiina“, vastasi vaimo. „Olikos hyvät tulot tänään? Olet kai ansainnut ainakin 10 markkaa tänään, kun olet niin kauvan ollut poikessa?“

„Vielä mar 10 markkaa! 4 markkaa 25 penniä on koko ansio. Viimeisestä ajosta en ansainnut pennin erää. Mutta sen sijaan olin tilaisuudessa auttamaan vanhaa maalaismujia parkaa.“

„Hyvänen aika!“ alkoi vaimo päivitellä. „Täytyy olla Puupponen kuskatakseen ihmisiä ilmaiseksi! Luuletko sinä, että me elämme sillä, senkin tallus! Niin huonoa joulua ei meillä vielä milloinkaan ole ollut. Annan rintatauti maksoi niin paljon rahaa, ett'ei luhlisi meillä olevan varaa kuskata ihmisiä ilmaiseksi. Ja mikä tollikko se oli, joka ei voinut kyytiään maksaa?“

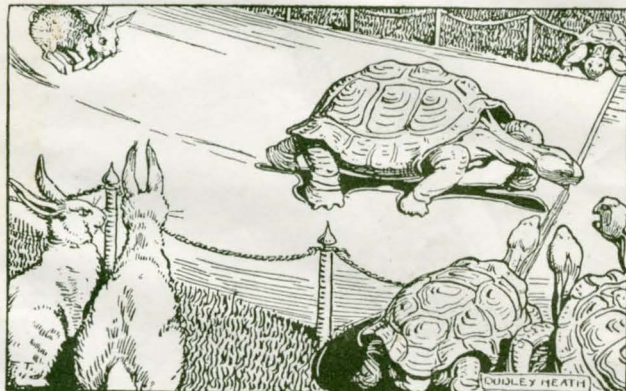
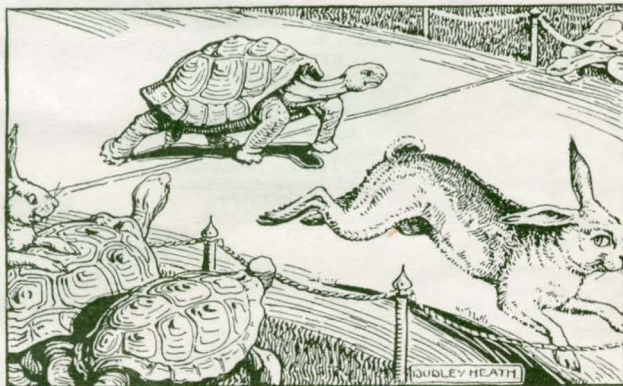
„No, no, mamma, älä nyt hätäile!“ koetti Puupponen rauhoittaa kiivastunutta vaimoaan. „Sano-taanhan sanassakin, että iloista antajaa Jumala rakastaa. Se, joka auttaa köyhää, lainaa Jumalalle. Näes nyt, mamma kulta, asianlaita oli näinikään:

Minä olin vienyt erään herran aina alas Perämiehenkadun päähän asti. Paluumatkallani näin vanhan vaimoihmisen istuvan Kauhasen puodinrappusilla koko rivi kimpsuja ja kampsuja ympärillään ja itkeä pillittävän niin että oikein sääli oli nähdä. Mikäs on vikana? kysyin minä, sillä ihmisiäähän me kaikki olemme ja tarvitsemme toinen toisemme apua, mamma kulta. — Voi, voi, sentään! tuskit-teli muija. Minun olisi pitänyt päästä iltajunassa Hämeenlinnaan ja nyt minä olen hukannut rahapusi-ni. Ei ole edes issikkarahaa, sitä vähemmän pi-letinhintaa. Voi, voi, sentään, mikä minun perii! Ja uudelleen parahti muijaparka kiivaaseen itkuun. Joukko katupoikia oli sillä välin kokoontunut vaimon ympärille. Ne alkoivat häntä vielä kiuso-tella, kilvan kirkuen: Voi, voi sentään, mikä sun ämmäparan perii! — Laittakaa luunne muille markkinoille, lurjukset, kun ette häpeä kiusata vanhaa ihmistä! ärjäsin minä ja läiskäytin ruoskani siimalla joukkoon päin, joka hajosi kuin akanat tuuleen. — Eihän siinä poru auta, minä sanoin sitten muijalle, minä vien teidät asemalle ja lainaan teille piletirahat No, no, elköö siinä kiitelkö ja turhaan aikaa kuluttako, ihmisiäähän me kaikki olemme! minä sanoin ja rupesin työntämään muijan kapis-tuksia rekeen. Kun hänet itsensä viimein olin saan- nut sovitetuksi pussiensa keskelle, ajoin hyvää kyy-tiä asemalle ja ennätimmekin vielä ajoissa.“

„Mutta oletkos sinä päästäsi vialla, Puupponen?“ puhkesi Puupposen emäntä sanomaan ja vai-pui tuolille paljaasta hämmästyksestä. „Ettäkö vielä ostit hänelle piletinkin? No, paljoko sinulla nyt on rahaa jäljellä, senkin hölmö?“

„Viisikymmentä penniä, mamma kulta“, sanoi Puupponen. „Piletti Hämeenlinnaan maksoi 3 markkaa 75 penniä.“

„Ja ylihuomenna on jouluaatto!“ alkoi eukko Puupponen uudelleen hätäillä. „Kyllä olet sentään mies, Puupponen. Kaikille tässä on housut uskottu! Ei ole livekalaa, ei riisiryyniä, ei joulukuusta, ja joulu on kohta käsissä. — Ei sinulla, Puupponen, pitäisi olla vaimoa, eikä lapsia, kun olet semmoi-

Kilpajuoksu.

„Kilpajuoksuun lähtekäämme, veli!“
Jänö kilpikonaa houkutteli.
Pilkanhymyyn vääntyi ristihuuli —
Voittavansa näät hän varmaan luuli.

Suostui toinen. Mitattihiin tuosta
Matka, alettihiin kohti juosta.
Hidas kilpikonaa lähtöön suori,
Vaikk' on jalat jäykät, paksu kuori.

Jussi tuokiassa ohi laukkaa,
Taakseen katsoo kilpikonaa raukkaa.
Kilpaveikkoansa ilkamoipi:
„Vielä tässä nukkuakin voipi!“

Kuorsaus jo kuuluu. Kilpikonaa
Hiljaa kahnustaapi huoletonna,
Kunnes kulettu on koko sarka —
Silloin havahtuupi Jussi parka.

Säikähtyy ja silmiänsä hieroo,
Tuskailee: „nyt onni mua vieroo!
Kilpikonaa perillä jo tuolla!!!“
Pupu parka harmista on kuolla..

nen mölö, että vieraille ihmisille lahjoitat ainoan ansiosi.“ Ja eukko paiskasi puuropadan käsistään semmoisella vauhdilla, että hellaraudat helisivät. Lapsetkin parahtivat pelästyneinä itkemään.

„Sissoh, muija, lopeta nyt aikoinaan!“ sanoi Puupponen säyseästi, mutta vakavasti. „Sanassa sanotaan: Sen mitä te tahdotte, että ihmiset teille tekisivät, se tehkäätkä te myös heille! Minä tiedän, että jos minä olisin istunut Kauhasen rappusilla ilman piletinhintaa ja ilman issikkarahaa, olisin minä yhtä hartaasti toivonut apua.“

„No, mutta olisit edes juossut Kauhasen puotiin pyytämään apua. Ehkä he olisivat piletinhinnan antaneet.“

„Minkävuoksi he olisivat paremmin olleet velkapaat sen tekemään, kuin minä? Sitä paitse ei ollut aikaa pakinoihin. Saimme sittenkin könittää, minkä Läsi jaksoi, ehtiäksemme ajoissa asemalle.“

„Tiedätkö sinä edes, kuka muija oli, jolle rahasi paiskasit?“

„Enkä tiedä. Mitäs se tieto olisi minua auttanut. Hän sen sijaan pyysi minun osoitettani ja sen minä kirjoitin hänelle.“

„Sen vaivan olisit voinut itseltäsi säästää! Et sinä kumminkaan sitä muijaa enää näe, etkä rahojasi saa, siitä minä olen niin vissi, kuin nimeni on Annastiina. Kyllä tulee kaunis joulun! Ilman livekalaa ja ilman joulupuuroa!“ alkoi eukko taasen äkäillä.

„No, siinä tapauksessa syömme silakkaa ja jauhopuuroa, Annastiina“, virkkoi Puupponen hyväntahtoisesti. „Tuhansia on, joilla ei ole sitäkään“, lisäsi hän vielä, pistäen lusikkansa höyryävään puurokoppiin.

* * *

Seuraavana päivänä, joulun aatonaattona, oli Puupposella ihan harvinaisen huono onni. Hän ei saanut ajetuksi enempää kuin kaksi markkaa koko päivänä. Joulun vastaanotto näytti tosiaankin synkältä. Anna, Puupposen nuorin, joka oli maannut keuhkotulehduksessa, oli saanut luvan ensi kerran pukea oikein päälleen joulun-iltana, kun kuusi sytytettäisiin. Ja nyt näytti siltä, kuin ei kuusta saataisikaan!

Anna itki ja eukko Puupponen itki, kun Puupponen lähti ajoon jouluaaton aamuna.

„Sinä saat mennä lainaamaan rahaa, Puupponen. Emme voi jouluna nälissämme istua, eikä pyhinä saa edes ostaa ruokaa, jos olisi millä ostaisikin.“

„Ole levollinen, mamma kulta! Kyllähäntä joku neuvo keksitään. Saamme olla siitä kumminkin iloiset, että Läsillä on heiniä ja kaurjoja pyhään yli“, sanoi Puupponen noustessaan kuskipukille. „Minä en sittenkään kadu, että autoin muijaa.“

Hän otti ohjat käteensä ja Läsi alkoi astuskella ulos portista. Mutta porttikäytävässä tuli vastaan posteljooni ja kysyi:

„Asuukos issikka Puupponen tässä?“

„Minähän sitä nimeä olen kantanut“, vastasi Puupponen.

„Minulla olisi täällä pakettikortti rautatieltä“, selitti posteljooni.

Aivan oikein. Hämeenlinnasta oli tullut kori Puupposelle. Hän oli ihmeissään, sillä Hämeenlinnassa ei hän tuntenut ainoatakaan ihmistä. Muijakin huudettiin avuksi ihmettelemään, mutta ei asia siitä selvinnyt. Viimein arveli Puupponen parasta olevan, että hän itse ajaa asemalle.

Niin hän tekikin. Kori ei ollutkaan pienen pieni. Sen peitteeksi oli neulottu niinimatto. Kun

Puupponen raastoi korin sylissään asuntonsa ovesta sisälle, kokoontui koko perhe ympärille. Ja siitäkös vasta ilo syntyi, kun se avattiin. Puupponen veti sieltä esille suuren kimpaleen tuoretta voita, palvatun lampaanreiden, sianliikkiön, kaksi juustoa, kolme limppua, pussillisen omenia. Mitä enemmän korista löytyi, sitä suuremmaksi kävi riemu.

Korin pohjalla oli kirje, jonka kuoressa oli Puupposen nimi ja osoite. Sen sisällys oli seuraava:

„Hyvä Herra Puupponen!“

„Kah, kun oikein herraksi!“ hymähti Puupponen.

„Te olette varmaan hyvä mies, kun sillä tavoin autoitte vanhaa palvelijatariani, kun hän oli hädässä. Minä luulen, etteivät issikan ansiot ole niin suuret, ettei tällainen rahojen lainaaminen jo olisi pieni uhraus. Mutta enimmäkseen panen kumminkin arvoa teidän ystävyydellenne ja avuliaisuudellenne turvaton vanhusta kohtaan. Tässä lähetän lainan takaisin ja koroiksi hiukan jouluruokaa. — Jumala suokoon Teille rauhallisen ja onnellisen joulun!

Kunnioituksella

N. N. — — —
Lehtori.“

„Mitäs minä sanoin?“ virkkoi Puupponen, kun oli kirjeen loppuun tavannut. „Se, joka auttaa köyhää, lainaa Jumalalle, se pitää sittenkin paikansa. Ja Jumala kyllä lainan maksaa. Niin reilua maksoa en ole saanut pitkiin aikoihin. Nyt saat ostaa livekalaa ja joulukuusen, mamma kulta. Mutta yhden limpuista minä otan Läsille. Sen tulee saada osansa senkin. Mutta nyt täytyy minun rientää. Laittakaa nyt, että kuusi on sytytettynä ja omenat oksilla riippumassa, kun kuulette minun kotiin tulevan. Ja ennen kaikkea muista kiittää Jumalata, mamma kulta! Sen minä aion tehdä kuskipukilla istuessani. Semmoiseen on niin ihmeen hyvästi aikaa meidän ammatissa.“

Ja Puupponen kapusi kuskipukille, läiskäytti ruoskansimalla ilmaan ja ajoi ulos portista.

ALLI TRYGG-HELENIUS.

Mitä pidätte
tällaisesta ajurista?

Äidin muisto.

Mun muistuu usein mieleeni,
Kuink' äiti armas hoiti
Mua pienokaistaan hellästi
Ja monet tuskat voitti.

Vei tuoni äidin minulta,
Mull' otti rakkaimpani,
Ei käsitä nyt maailma
Mun raukan survani.

Kuin keväätau selkeä
Jaivaani oli silloin.
En tiennyt surun päivästä,
Riemuitsin aamuin, illoin.

Vaan, maailma raju-ilmoillaan
Kun sortaa tahtoo tieni,
Sun luokses, äiti, aatteissaan
Kiiruhtaa lapses pieni!

Kun toivo joskus sydämen'
Mun tekee rohkeimmaksi,
Niin toivon, että kasvanen
Sun muistos kunniaksi.

Signe S.

Jouluaattona.

— Kas äiti! taivaan joulupuista
Jo kynttilät kirkkaat loistavat!
Siell' lapset auringoista, kuista
Iloiten tanssia mahtavat.

— Kas, äiti, tuolla valpas kuumme
Se metsissä kiiltää, kimmeltää!
Sytytä meille joulupuumme,
Niin taivasta vaille emme jää!

— Oi, äiti itkee! Siksi juuri
Nyt kynttilät joutuin loistamaan!
Kun miel' on raskas, murhe suuri
Niin valoa silloin tarvitaan.

— Niin, siellä tanssivat maailmat,
Soi laulu miljonista suista.

— Ah, huoli mieltäni hämmentää,
Maan murhe sulkee laulusuamme.

— Min' olen toivotonna kerrassaan,
Kun laki horjuu, maamme muuri.

— Miks', äiti, miksi toivon puutos,
Kun lapsia ympärilläs näät?
Meist' alkaa pahan päioän muutos,
Sä meidän turvihin aina jäät.

Niin orren alle astuu taatto
Ja puistavi lunta turkistaan.
On valon, toivon jouluaatto,
Hän saapuu, muistikin lapsiaan.

— Tuolt' astuu taattonne! pystyyn päät!
— On taivas kuullut, äiti, huutos!

Hei, kynttilät pankaa loistamaan!
On perhe toivon matkasaatto.

J. H. E.

Keisari Aleksander I:sen kasvatuksesta.

(Ote pidemmästä kirjoituksesta).

Aleksander I on saavuttanut itselleen alamais-
tensa kiitollisuuden hyvydellensä ja oikeu-
den harrastuksellaan. Jo hänen lempeä, rak-
kastettava luonteensa vei häntä jaloihin toi-
hin; mutta paljon on myöskin se kasvat-
us vaikuttanut, jonka hänen iso-äitinsä, Kata-
rina II, salli hänen saada.

Määrätessään tämän lempilapsensa tu-
levan kasvatuksen suunnan, Katarina keisa-
rinna pani erityistä painoa sille, että hänen pieni pojanpoi-
kansa ymmärtäisi keisarinakin ollen antaa saman ihmisarvon
kaikille alamaisilleen, köyhimmille niin hyvin kuin rikkaim-
mille ja mahtavimmille. Kaikki ihmiset ovat Jumalan edessä
yhdessä arvoisia, sitä aatetta painettiin nuoren oppilaan mieleen
heti ensimmäisestä kirjasta alkaen, minkä hän käsiinsä sai.
Jokaista lähimmäistään tuli hänen rakastaa, ja kaikille suoda
hyvää. Hänen mielestään piti kitkeä pois taipumukset kiivau-
teen, arkuuteen, pelkoon ja sopimattomiin epäluuloihin; piti
säilyttää sydän puhtaana, mieli tasaisena ja kiitollisena; juur-
ruttaa sinne oikeuden rakkautta, joka arvelematta tulisi estä-
mään kaikki lain rikkomiset, vilpilliset totuuden polkemiset.
Ja viimein tuli opettajain totuttaa prinssi heti pienestä työhön,
oikein itse arvostelevaan asioita; ja antaa hänelle semmoisia
tietoja, jotka näitä tarkoituksia varten olivat hänelle tarpeellisia.

Pojanpoikansa kasvatusta oli Katarinalle sydämen asia ja
huolella koetti hän valvoa, että tätä hänen suunnitelmaansa
tarkasti noudatettiin. Mutta sittenkin hän varmaan olisi vain
puolinaisesti onnistunut, jollei hän olisi saanut Aleksanderin
yhdeksi opettajaksi miestä, joka harvinaisella kasvattajakyvyl-
lensä kykeni paremmin kuin muut ohjaamaan nuorta prinssiä,
ja jonka sydämen lämpö, oikeuden rakkaus ja suora mieli an-
toivat opetukselle viehätystä ja voimaa, mikä kokonaan valtasi
nuoren oppilaan. Tämä mies oli sveitsiläinen Fredrik Cesar
Laharpe. Katarina oli löytänyt hänet muiden suosituksista,
ja kun Laharpe oli vuoden ajan ollut ranskan kielen opetta-
jana suuriruhtinas Aleksanderille, ja sillä ajalla jo näyttäneet
verratomat kykynsä, niin Katarina, vaikka tunsikin Laharpen
tasavaltaa ihailevat mielipiteet, ei epäillyt antaa hänen käsiinsä
tärkeintä opetusta, prinssin luonteen siveellistä johdattua.

Ja Laharpe antautui innolla työhönsä. Viisaan ja ylevän,
kansansa parasta etsivän hallitsijan hän tahtoi suuriruhtinas
Aleksanderista kasvattaa Venäjälle, ei julmaa Tiberiusta eikä
valloittajana kansojen kauhuksi tullutta Tshingis-Khania. Hän
se vasta synnytti Aleksanderissa rakkauden ihmissukua, oikeutta
ja kaikkia niitä jaloja aatteita kohtaan, jotka Katarina II oli
asettanut kasvatuksen pää-määräksi; hän opetti oppilaansa vielä
erityisesti kunnioittamaan omaa kansaansa, katsomaan itseänsä
sen ensimmäiseksi palvelijaksi, syntyneeksi sitä onnelliseksi te-
kemään ja sitä nostamaan muiden kansojen tasalle; mutta opetti
myöskin häntä kunnioittamaan muiden kansojen oikeuksia. Ja
hän korotti näin Aleksanderin mielen jalojen pyrintöjen piiriin;
harvinaisessa määrässä ne ovat vallinneet Aleksanderin toimin-
taa vielä mahtavana ja voittoa keisarinakin ollen.

Mutta toisaalta, Laharpe tiesi, kuinka monta estettä on
keisarilla, joka tahtoo tehdä hyvää ja noudattaa vain oikeutta.
Ja sentähden hän opetti oppilaansa luottamaan vain itseensä,
itse tekemään työtä ja itse arvostelevaan palvelijain toimia.
Hän, opettaja, olisi tahtonut voida poistaa kasvatiltaan kaikki
vaarat, jotka olisivat voineet johdattaa hänelle vastoinkäymisiä

ja pettymyksiä; mutta hän tiesi, että Aleksanderin tuli kerran
jäää yksinensä, ja siksi hän tahtoi jättää hänelle oppaan,
mikä ei milloinkaan tulisi hänestä luopumaan: varman ja oi-
kean arvostelukyvyn. Vielä viimeisellä eron hetkellä Laharpe
puhuu tämän oppaan tarpeellisuudesta, ja kehoittaa häntä työ-
hön sen saavuttaakseen.

Opetuksen asiana ei kuitenkaan ainoastaan ollut antaa
ihanteita ja aatteita; tuli myöskin vastustaa pahoja taipumuk-
sia. Eikä näitäkään tietysti Aleksanderilta puuttunut. Laharpe
koetti erityisesti vastustaa välinpitämättömyyttä, haluttomuutta
pyrkä eteenpäin oman työn, oman ansion nojalla. Muitakin
virheitä tietysti oli, joita oli poisperattava, lasten tavallisia
vikoja. Mutta Laharpe ei niitä hellitellyt, hän tarttui terävästi
niihin kiini, ja koetti herättää oppilaansa parempia puolia tais-
teluun niitä vastaan. Hänellä oli omituinen rankaisutapa: hän
antoi oppilaansa itse sanellun mukaan kirjoittaa vihkoon syn-
nin tunnustuksia, joissa pistävä iva vaihteli sääliittelevän surun
ja toisen vakavuuden kanssa. Näistä tunnustuksista kartutti
kokonainen kokoelma, jolle pantiin nimeksi: »Suuriruhtinas
Aleksanderin häpeä-arkisto«. Tässä niistä pari esimerkkiä:

14 p. joulukuuta 1789.

Senkin jälkeen, kun minä olen täyttänyt 12 vuottani,*) täy-
tyy minua uudelleen opettaa kuin kuusivuotista lasta. Enhän
minä ole mitään tämän ajan kuluessa oppinut; kykyä siihen
kyllä minulla olisi, mutta minä olen huolimaton ja laiska enkä
välitä tulla paremmaksi. Kun minä näin kulutan aikani tur-
haan, niin mitä minä voin odottaa tulevaisuudelta? Mikä mi-
nusta tulee? Mitä palveluksia teen isänmaalle, kun olen näin
oman huolimattomuuteni kautta kadottanut kaikki keinot hyö-
dyttää sitä ja maksaa sille kiitollisuuden velkani? Voinko
ansaita kunnioitusta, jollen itse siitä välitä?

29 p. toukokuuta 1791.

Minä allekirjoittanut olen valehdellut peittäakseni lais-
kuuttani, ja päästäkseni asiasta sanoin, ettei minulla ollut het-
keäkään ollut aikaa suorittaakseni läksyäni, jonka olin saanut
jo 2 päivää sitten; veljeni sen jo onkin tehnyt tässä ajassa;
minä vaan olen laiskotellut, löpötellyt ja käyttänyt itseäni
koko alkun viikon kuin ihminen, jolla ei ole mitään kilpailun-
halua, joka on aivan kuuro kunniantunteelle ja moittimisille.
— Minä muuten en tästä paljoakaan välitä, sillä minä tiedän
nyt jo niin paljon kuin ihmiset tarvitsevat minun asemassani,
ja sitä minä en tahtoisi loukata hankkimalla liiaksi tietoja.

Kerran sai Aleksander erään tällaisen vakavan muistu-
ksen kiinnittää lukupöytänsä laitaaan silmiensä eteen.

Mutta tämäkään ankaruus ja Laharpen vaatimaisuus ei
häirinyt opettajan ja oppilaan hyvää väliä; päinvastoin hän
kiintyi yhä enemmän opettajaansa, ja rupesi viimeisinä oppi-
vuosina yhä enemmän häntä pitämään vanhempana ystävänsä
kuin virkamiehenä. Ja kauvan vielä sen jälkeen, kun keisari
Aleksander oli ottanut hallitusohjat itse käteensä, hän muisteli
opettajaansa Laharpea liikuttamalla kiitollisuudella, ja julkisesti
sanoi hänestä ystävänsä Preussin kuninkaalle: »Kaikesta siitä,
minkä minä tiedän, ja kaikesta, minkä arvoinen ehkä olen,
siitä saan kiittää Laharpea!»

U. L. LEHTONEN.

*) S. R. Aleksander oli 2 päivää takaperin tullut 12 vuoden vanhaksi.

Kertomus, joka alkaa kesästä ja päättyy jouluuun.

arakka torkkui aidanseipäessä. Kylän pojat selkoselällään, polvet koukussa ylöspäin ja lakki silmillä, »vetivät hirsii» aitovierellä niin että aita tuntui täräjävän. Kaihlasen Kalleakin tuppassi nukkuttamaan. Eikähän se ihme ollutkaan, sillä aurinko paistaa rä-kitti, »että oli ihrat sulattaa», kuten juuri oli vakuuttanut leipurin Kaaleppi, joka olikin tavallista pyy-levämpi poika ikäänsä nähden.

Rattaiden ritinää kuului mäen alta. Leppäsen Ville ha-vahtui, nousi istualleen ja haukotteli niin leveästi, että olisi nauris halkasematta suuhun mahtunut, mutta painui pian ta-kaisin selälleen.

— Kukapa tässä viitsisi viiden pennin takia nousta! mu-rahti hän ja kuorsasi pian uudelleen.

Mutta Kaihlasen Kalle viitsi. Ketterästi nousi hän ja-loilleen ja juosta vilisti veräjälle. Matkustaja, ystävällisen nä-köinen vanha herra, paiskasi koko kymmenen penniä portin avaajalle, kun näki, millä innolla Kalle varista välittämättä veräjälle riensi.

Tämmöiseen aikaan olikin Kallen ainoa ansion tilaisuus Idänsuun veräjällä. Tavallisissa oloissa suuremmat pojat hä-net aina tieltä työnsivät. Mutta Kaihlasen Kalle ei tähän an-sioon perustanutkaan. Hänestä tuntui vastenmieliseltä ottaa maksua tällaisesta palveluksesta, jonka mielellään muutenkin teki. Mutta toiselta puolen oli viisipenninen aimo lisä Kallen kassassa.

Isä Kaihlanen oli ollut maanrääti. Kalle oli ollut kol-men vuoden vanha, kun isä kuoli. Vaivoin elätteli äiti itseään ja pientä Kalleaan ulkotöissä käymällä Idänsuun taloissa ke-säsittäin ja talvisin kangasta kutomalla. Hyvä apu oli tu-vasta, jonka mies oli perheelleen jättänyt, mutta kovalle otti toimeentulo sittenkin monesti, sillä paljon oli eläjiä tuossa kaupungin ja pitäjän rajalla olevissa pikku mökkilöissä ja työnsaanti niukassa. Mennä retuutettiin sitä sentään vuodesta vuoteen, ja Kalle Kaihlanen oli jo kymmenen vuotias tänä kesänä. Hän oli käynyt vuoden kansakouluakin, ja syksyllä oli määrä yrittää uudelleen, jos äiti suinkin saisi varoja kir-joihin ja vaatteisiin kokoon.

Mutta, kuten jo sanoin, Kallella oli itselläkin kassa. Hän oli päättänyt ansaita kirjoihin ja vihkoihin tarvittavat rahat itse — olihan hän jo toisellakymmenellä oleva miehen alku! Mutta sitä paitse oli hänellä suuri salainen toive, niin suuri ja mahdollinen, ett'ei hän siitä tohtinut kenellekään pu-hua, mutta joka aina kumminkin palasi mieleen, varsinkin muiden poikain häntä härnäessä.

Kallea näet muut pojat aina kiusottelivat, missä suinkin sopi. Kylän poikien tavallisena huvina alkukesästä oli »saran heittäminen» maantiellä mäen alla. Muut vain kivellä viske-livät, mutta Isontalon Kostilla oli oikein tinanen »plörö». Kostin olisi muuten pitänyt olla jo miesten kirjoissa, mutta hänestä oli paljoa hauskeempaa olla pääpukarina poikien lei-keissä, joissa hän anasti itselleen johtavan aseman. Kaihlasen Kalle ei voinut peliin osaa ottaa, vaikka mieli kyllä teki. Pojat näet heittivät vähintään kolmen napin peliä, ja Kallella

ei ollut housuissakaan useampaa kuin kolme nappia, sitä vä-hemmän pelinappia. Siitä sai Kosti kiusaamisen aineen.

— Voi, voi Kalle parkaa, kun ei uskalla heittää sarkaa, ja taas tuli runo, ilakoitsi hän.

Kallella mieltä karvasti, mutta mitäs hän voi. Vielä pahemmaksi kävi iva seuraavan tapauksen jälkeen: Pojat oli-vat nähneet Kallella kymmenpennisen, jonka hän oli saanut portin avaamisesta. Kosti hänelle kesken saranheittoa alkoi piloillaan plöröään kaupata.

— Saat kymmenestä pennistä! No, sammatsukka, saat viidestä, uhosi Kosti.

Kallen sydäntä hykäytti. Hän käsitti, että hänen ar-vonsa Kostin plörön omistajana olisi kohonut arvaamattomasti, ja kiusaus oli kova. Mutta pitkällisen vaihtelun jälkeen hän vastasi hiljalleen:

— En minä sentään. Minä tarvitsen rahani tärkeimpiin. Siitäkös muut vasta Kallea pilkkaamaan.

— Kylläpä olet sinä aika koro, kun ei kelpaa tämmöi-nen plörö, ja taas tuli runo, remusi Kosti. Ja »saituri» ja »kitupiikki» olivat siitä alkaen Kallen tavallisia nimityksiä poikien kesken.

Semmoista se oli Kallen kesä. Mutta syksyn tullessa hän olikin marjojen ja sienien myynnillä sekä muulla sem-moisella pikkuansiolla koonnut itselleen sen verran, että saat-toi itsensä kirjoissa ja vihkoissa pitää koko syyslukukauden. Joulu läheni, ja vielä oli Kallen kassassa siksi paljon jäljellä, että hän saattoi tuon suuren toiveensa toteuttamista ajatella.

Asianlaita oli semmoinen, että kylän pojilla oli enim-mäkseen omatekoisia suksia, useimmilla vain tynnyrinlaudoista muovaallut. Ainoastaan Kostilla ja Heikkilän Heikulla oli »östfelttiläiset», s. t. s. kaupungin toisessa laidassa asuvan Östfelt nimisen miehen tekemät. Mutta nekin olivat leveät ja lautavat ja varsinkin tasaisella maalla hiihtäessä hidaskulkui-set. Nyt tiesi Kaihlasen Kalle, että jos hän saisi irti oikeat »kajaanilaiset», jollaiset oli isonpappilan pojilla kerran nähnyt, silloin hänen arvonsa kohoaisi paljon, paljon Kostinkin si-vuitse. Hän oli jo tiedustellut hintojakin ja näki sanomatto-maksi ilokseen, että kassa riitti. Äidilläänkin oli ollut tavallista paremmat työnansiot, niin että sillekään taholle ei Kallen nyt tarvinnut kassaansa siirtää.

Mitä enemmän pyhät lähenivät, ja lunta kokoontui Ant-tilan mäelle, sitä malttamattomammaksi kävi Kalle. Mutta hän koetti hillitä itseään viimeiseen asti. Tapanina hän vasta ensi kerran ilmestyisi suksimäkeen usine kajaanilaisineen, su-hauttaisi koko joukon edelle jättäen kauvaksi jälkeensä öst-felttiläiset. Palaisi takaisin poikajoukkoon, joka kilvan rien-täisi hänen suksiaan katsomaan ja hypistelemään. Hän olisi päivän sankari, hänen suksensa koko kylän poikaparven puhe-naine, ja häpeään ja katumapäälle joutuisivat ne, jotka häntä olivat kesällä pilkanneet ja »saituriksi» ja »kitupiikiksi» kut-suneet. Äidillekin hän oli jo asiasta puhunut, ja hän oli ar-vellut, että Kalle oli »siksi hyvä poika, että hän ansaitsi tuon palkinnon».

Ostopäivä oli määrätty joulu-aatoksi. Edellisenä yönä ei Kalle tahtonut unta saada. Hän oli luenut iltarukouksensa ja kääntynyt seinään päin, mutta Nukku-Matin asemasta tuli vieraaksi vain kajaanilainen suksipari. Oikeata unta ei siitä tullut koko yönä. Milloin silmät painuivatkin umpeen, silloin hän jo teki uusilla suksillaan sellaisen kuperikeikan Anttilan mäessä, että hän havahtui jälleen.

Vihdoin tuli aamu. Mutta odotuksen aika ei vielä ollut lopussa, sillä äidillä oli ollut asiaa kylälle, ja vasta hänen palattuaan saisi Kalle lähteä. Noin neljä, viisi tuntia oli vielä odotettava!

Mutta vielä ei ollut tuntiakaan kulunut, kun eteisessä kuului kiireisiä askelia, ja äiti tuli hengästyneenä tupaan.

— Leppäsen Ville on langennut, ja jalka on poikki. Huutaa kuin veitsissä. Tohtoria olisi tarvis, mutta Leppäskällä ei ole rahaa, kun ei ole pitkään aikaan työssä ollut, eikä ole minullakaan nyt lainata, kun saan palkkani tavarassa Anttilan puodista. Tulin edes liljamenttia hakemaan, että koeteltaisiin hieroa.

Ja äiti riensi »liljamenttipullo» kädessään ulos ovesta.

Sinä puolenatuntina, joka sitten seurasi, taisteli Kaihlasen Kalle tähänastisen elämänsä suurimman sisällisen taistelun. Äidin mieleen ei nähtävästi ollut edes juolahtanutkaan, että Kallellakin oli rahoja jäljellä. Mutta Kallelle se heti tuli mieleen. Hänellä oli vielä suksirahat vanhassa tumpissa pöytälaatikossa. Niitä oli siksi paljon, että ne riittäisivät tohtorinpalkaksi. Mutta jos hän nyt ne antaisi, ei hän saisi niitä takaisin ennen joulua — ja sukset jäisivät tapaniksi ostamatta ja jäisivät ehkä kokonaan, sillä rahojen takaisin saamisesta ei ollut mitään varmuutta. Ja sitä paitse muisti Kalle niin hyvästi, että Leppäsen Ville oli Isontalon Kostin kera hänen pahimpia kiusottelijoitaan. *Hänenkö* takiaan nyt pitäisi lupaa toiveesta, joka yli puolen vuotta oli mielessä kytenyt ja auttanut kestämään kovimmatkin kiusottelut! Hänen — Kallen — kärsimyksenajasta ei tulisi loppua. Naururähäkkään puhkeisivat pojat, jos hän heille kertoisi, että hän olisi voinut ostaa kajaanilaiset, joll'ei olisi rahojaan Villen lääkäripalkkaan antanut. Ei häntä kukaan uskoisi, pilkkanaan yhä enemmän vain pitäisivät. Ja kauvan kestäisi, ennenkuin Villekään kerkiäisi todistajaksi. — Mutta toisakseen, Ville huutaa kuin veitsissä, oli äiti sanonut. Se mahtaa tehdä kipeätä. Mitä antaisikaan Ville, jos hänellä olisi toivoa edes tynnyrilaudoillaan päästä tapanina suksimäkeen? Kukaties jää ontuvaksi koko elämänsä ajaksi, joll'ei saa oikeata hoitoa.

Ja Kaihlasen Kalle sieppasi rahatumpkinsa laatikosta ja töytäsi ulos ovesta. Hän juoksi niin paljon kuin suinkin ennähti Leppäskälle ja, ennenkuin kukaan oli hämmästyksistään tointunut ja ennättänyt mitään sanoa, oli hän tyhjentänyt rahat Leppäsen pöydälle, sanonut: tässä olisi tohtorinpalkaksi! ja rientänyt jälleen ulos ovesta.

Paksut itkunhelmet vierivät pitkin Kallen poskia, kun hän sen jälkeen omaan tupaan oli palanut.

Uhri oli ollut suuri.

Mieltä karvasti niin, ett'ei tahtonut osata olla, ja elämä näytti kerrassaan kaiken ilonsa kadottaneen. Ei ollut käsissä olevalla joululla edes mitään arvoa.

Ei osannut Kalle perästäpäin tehdä tiliä, kuinka kauvan tätä epätoivon tilaa oli kestänyt. Vihdoin viimein hän oli kumminkin saanut kätensä pantua ristiin ja rukoilua: »Hyvä Jeesus, auta minua tulemaan tyytyväiseksi jälleen!» Silloin oli mieli alkanut lauhtua. Ja mitä kauvemmin hän näin oli rukoillut, sitä suloisempi rauhan ja varsinaisen ilonkin tunne täytti hänen sydämensä.

Kun äiti iltapuolella palasi ja kertoi tohtorin käyneen Leppäsessä ja sitoneen Villen jalan sekä kuinka sairaan tuska sen jäljellä heti oli asettunut, niin tuntui Kallesta *melkein* yhtä hauskalta, kuin jos hän olisi ollut uusilla kajaanilaisillaan hiihtämässä.

Ja tuota ilon ja tyytyväisyyden tunnetta kesti kaiken päivää. Kun sitten iltasella oli jo viikko sitten katkaistuun kuusennäreeseen äidin Anttilan puodista tuomat kynttelit ja namuset ripustettu ja joulupuuro höyrysi pöydällä, oli Kalle vakuutettu, että näin hauskaa joulua ei hänellä vielä ollut koskaan ollut.

Tähän me jo voisimme lopettaakin, sillä Kalle oli jo *paraan* joululahjansa saanut: oikean joulu-ilon ja joulurauhan. Mutta *ihan lopussa* ei ole vielä kertomuksemme.

Juuri kun Kalle ja äiti olivat itsensä illallisen jäljellä siunanneet ja Kalle irroiteli paraita makeisia kuusesta Villelle viedäkseen, kuului eteisestä outoa töminää. Äiti riensi ovea avaamaan, ja sisään astuivat isonpappilan Väinö ja Otto. Väinö asettaa seinälle kajaanilaiset niin pitkät, että tuskin mahtuvat tuvassa seisomaan, ja Otto tuo Kallen eteen parin pieksuja — oikein poronahkaiset ja punaisella sahviaanilla reunustetut. »Isä lähetti!» sanovat nuoret herrat, hyvästelevät ja lähtevät. Yhä on Kalle mykkänä, ei saa sanaa sanotuksi. Vasta kun äiti on tupaan palannut rovastin pojille tietä valaistuaan, hyppää Kalle hänen kaulaansa ja kuiskaa kyynelensä keskeltä: »Jeesus on *liian* hyvä minulle!»

Rovasti — aatelkaas itse rovasti! — oli tosiaankin käynyt lahjat Kaihlasen Kallelle hankkimassa, kun oli iltapuolella tohtori Palkoselta kuullut kertomuksen Kallen uhruksesta. Ja toisesta pieksun kärjestä löytyi kirje, jossa tohtori puolestaan lähetti Kallen rahat takaisin »koron kanssa», kuten kirje kuului.

Kalle siirsi rahat Villelle viettävään namusten joukkoon ja katsoi kysyvästi äitiään. Äiti nyökkäsi liikituksen kyynelet silmissä päätään. Ja Kalle riensi antimineen Villen luo.

Kun tämä muistettava joulu-ilta sitten päättyi ja iltarukous oli Kaihlasen tuvassa luettu, sulki Kaihlaska Kallen syliinsä ja sanoi:

— Äidin paras joululahja on, että minulla on semmoinen poika! Oletko *sinä* tyytyväinen joululahjoihisi?

— Vielä hän kysyy! sopersi Kalle onnellisena. Mutta, lisäsi hän, kyllä minä olin iloinen jo ennenkuin sukset tulivat.

MATTI HELENIUS.

Räätälillä.

„Tää se on vesseli — meidän Mikki: Äin' ovat housut ja töppöset rikki!“

Mestari siihen jo keinoon keksi:
„Joll'ei hän rupea huolelliseksi,
Housutonna hän sänkyhyyn pannaan,
Siksi kun paikatut housut ma annan;
Ennen ei toisten joukkohon pääse.

— Eiköhän silloin hurjastus jää se?“

M. H.

P. SIDOROW

Suomalainen Kalustokauppa Osakeyhtiö.
Suomen suurin konekauppa.
Konttori ja Koneenäyttely
Helsingissä Aleksanterinkatu 7.

Kyllä TOVERI on kietämättä paras keijuittokone.

Hellerin mylynkivet ovat sittenkin parhaat.

Albion Lamppumakasiini.

Omistaja: VICTOR RYDMAN.

Suurin ja kaikin puolin runsain varasto:

✻ LAMPPUJA ✻ PORSLIINIA ✻ LASIA ✻

Kahvi ja teekkeitöitä, Nikkeliteoksia, Uushopeateoksia, Kirjoitustelineitä, Kipsikuvia, Koristeita lasista ja porsliinista Joulukuusen koristeita, Lastenvaunuja, Petrooleumia ja Bensiniä.

Paljottain ja vähittäin.

LÄHETYS-KIRJAKAUPPA

HELSINGISSÄ, Aleksanterinkatu 40.

Haaraosasto Korkeavuorenkatu 22 ja Lahden kauppalassa.

♦♦♦♦♦ Raamatuja ja Uusia Testamenttia ♦♦♦♦♦

komeissa ja yksinkertaisissa kansissa useita eri painoksia, Samaten Virsikirjoja monta lajia. Saarnakokelmia eteviitä tekijöiltä vuoden teksteihin.

Hyvää kristillistä kirjallisuutta lapsille ja vanhemmille.

Hyvinjärjestetty Paperikauppa. Albumia, Rahakukkaroita y. m.

Rikas valikoima: Onnentoivotuskorttia Joululle ja Uudelle-vuodelle. Halvat hinnat.

Lähetyskirjakauppa Lahdessa Kaupp. Widellin talossa.
Hyvinjärjestetty Kirja- ja Paperikauppa.

DAHJBERGIN PAPERIKAUPPA

Aleksanterink. 15. Haaraosasto: P. Esplanaadik. 23.

Valokuva-albumeja, Puitteita, Valokuvankannattimia y. m.

✻ Muisto- ja nimipäiväkorttia ✻
helppöihin hintoihin.

Joulukontti

TEUVO PAKKALAN useiden taiteilijain ja runoilijain avulla toimittama **Lasten Joululehti**

ilmestyy vuosittain erisuuruusina ja erihintaisina painoksina.

ASIAMIEHIÄ OTETAAN!

OSAKEYHTIÖ F. TILGMANNIN KIRJA- JA KIVIPAINO SEKÄ KEMIGRAFIA

Muutamalla taholla on vallalla se väärä käsitys, että Osakeyhtiö F. Tilgmannin Kirja- ja Kivipainon sekä Kemigrafian työ olisi kallista, koska kirjapaino on maamme etevimpiä. Mutta me ainakin olemme tulleet siihen kokemukseen, että huolekasta ja taiteellisesti suoritettua työtä saadaan useasti yhtä halvasta, kuin vähemmän tyydyttävää työtä. Uusirakenteiset Amerikalaiset pikapainimet säästävät aikaa, ja „aika on rahaa.“ Se selittää minkävuoksi Osakeyhtiö F. Tilgmann voi huokeallakin painatus-työtä tehdä. Osakeyhtiö F. Tilgmannin kliseet, jotka aina ovat asetetut etusijaan, eivät myöskään ole rautuakaan kalliimmat kuin muualla tehdyt. Emme luulisi, että niiden henkilöiden, jotka Osakeyhtiö F. Tilgmannin laitoksia kerran ovat alkaneet käyttää, sen jäljestä tekisi mieli muualle muuttaa.
Joululehden Toimitus.

Valmistuskoulu Helsingissä Kansakoulunopettajaseminaareihin sekä kierto- tahi pikkukoulunopettajain kehittämiseksi alkaa kuudennen lukuvuotensa Syyskuussa 1901. Pyrkijät lähettäköt kansakoulunpäästö-, lääkäri- ja papintodistuksensa ennen Kesäk. 1 p:ää 1901. Oppimäärä 1-vuotinen. Lukukausimaksu 50 markkaa.

KAARLE WERKKO, Helsinki, Unioninkatu 43.

VANHEMMAT, KASVATTAJAT!
Kodin Ystävä, kalenteri vanhemmille ja kasvattajille, sisältää kirjoituksia m. m. arkkipiispa G. Johanssonilta, provosti G. A. Hemanilta, pastori M. Tarkkaselta, rouva Alli Trygg-Heleniukselta ja maisteri Matti Heleniukselta. On myytävänä Helsingin kirjakaupoissa ja allekirjoittaneella.
Hinta 1. m. 50 p. KAARLE WERKKO, Helsinki Unionink. 43.

PARASTA TEETÄ.

Enemmän kuin mitään muuta tavaraa väärennetään nyky maailman aikaan teetä. Jokaisen teen-ystävän tulee senvuoksi olla iloisaan siitä, että ainakin yksi paikka löytyy, josta varmasti tietää saavansa väärentämätöntä teetä, sillä se on tutkittu Helsingin Maanviljelys- ja Kauppa-kemiallisessa laboratoriumissa ja kaikki lajit katsottu

*** puhtaiksi ja väärentämättömiksi. ***

Tulkaa siis aina ostamaan teenne

N. KOCHTOMOWILTA 17 Aleksanterinkatu 17.
(Hagasundinkadun kulma.)

R. E. WESTERLUND'in Pianomakasiini

HELSINKI, P. Esplanaadikatu 7. Telef. 6 81.

Maamme suurin erikoisliike Flygeleitä, Pianiinoja ja Urkuharmonioita varten. Uudet hintaluettelot ilmaiseksi ja franko.

R. E. WESTERLUND.

Osakeyhtiö JOHN BARKER Turussa

suosittaa liinakankaitaan ja punapulikudoksiaan, joita on saatavissa useimmissa hyvin varustetuissa teollisuustuotekaupoissa.

KARL FAZER

HELSINGISSÄ.

Suklaati-, Karamelli-, Kaakao- ja Marmelaati-Tehdas.

„Niiti, lehdissäpä luin“
— Kaastaa Ella riemusui—
„Ei'ei toita olekaan,
Niinkuin usein arvellaan,
Jotta kaikki makea,
Epäterveellistä ois,
Yatsankipuakin tois.
Saisinkohan hakea — —?“

Että sokuria saa
Silloin Saksan armeija,
Xun on ponnistettava“,
Niin se Ella toimittaa.

„Tökköpahan, lapseni?“
Niiti vielä epäili.
— „Nyt ne sanoo toisepäin
— Lehdiss' omin silmin näin—,

„Xyllä olet mestari!“
Niiti naurain myöntävi.
„Nouda sitten äkkiä
Pari pientä säkkiä
Fazer-potaatteja kai!
Mutta kaakaota sä
Mullen vaan tuo!“ — Xylläpä
Ella jalat alleen sai.

M. BAHRIN kustannuksella on ilmestynyt: Kaunokirjoitusmetodi 5 kurs. (7 vihk. à 25 p.). Isänmaallisia vihk. kansakouluja varten 10 ja 15 p. uusi painos, mainion kauniit kaavat. Kansiin on painettu suurten miesten muotokuvia y. m. Vihk. pystysuor. käsialalla 20 ja 25 p. Kaikkiin näihin löytyy n. k. Rinnakkaisviikkoja kirjainkaavalla 36 sivua à 15 ja 25 p. Rivinohjaajia sekä patentin saaneita kynänkuivaajia 25 p. korkeampiin hintoihin. Saanut hopeamitalin Pariisinnäytt. 1889 sekä kunnialaus. 1900. * HELSINKI, Erottaja 19, Telef. 7 31.

Lainoja.
KIINTEIMISTÖJÄ.

Tunnetuita ammattimiehiä toimiston palveluksessa.

AKSEL ALANDER

välittää

Asianajoa ympäri maata.

Helsinki P. Roopertinkatu 11.

Tav. 5—7 i. p. Tel. 1872.

Sähköosoite: Helsinki.

Valmistusta tarkastaa Filosofian Tohtori Hj. MODEEN.
Uutuutena maimittakoon Alkoholiton METHONI,
joka valmistetaan paraasta vierteestä ja humalista.
Aug. Ludv. Hartwall
KIVENNÄSVESITEHDAS Helsinki, Telef. 1 69.

lähellä Köpenhaminaa on Euroopan täydellisin luonnon-
parantola. Sen ovat esim. Amerikan ehkä kuuluisin lääkäri
parantola. Laitos avoinna kaiken vuotta. Matka
Suomesta huokea ja mukava. Lähempiä tietoja antaa laitoksen Ylläkäari T:ri Carl Ottosen.

K. M. BRONDININ HÖYRYLEIPOMO

Sokurileipomo ja Marmelaaditehdas

** HELSINGISSÄ **

Etelä Esplanaadikatu 20. Telefooni 77.

Höyryleipomo: karkeata ja vehnäleipää kaikellaista.

Sokurileipomo: suorittaa kaikkia hyvin järjestettyyn sokurileipomoon kuuluvia tilauksia.

Marmelaaditehdas: vanhin maassamme.

Mainioita joulukakkuja voidaan tilata myöskin maaseudulle.

Kaikkia valmisteita myydään sekä tukuttain että vähittäin.

K. A. RENLUND Mikonk. 6. „ATLAS“

suosittaa suuresta varastostaan paraanlaisia

Kynä-, linkku-, puukko-,
pöytä- ja muita veitsiä,
Saksia joka lajia,
Amerikalaisia partaveitsiä,
Tarjottimia erilaisia sekä
kalliimpia että halvempia,

Teekyökkiiä,
Primuskyökkiiä,
Kahvipannuja,
Lihamylyjiä,
Kastrullia, patoja ja pan-
nuja,

Vormuja „aladoobeja“ var-
ten sekä muita taloudessa
tarvittavia kapineita,
Rautasänkyjä,
Pesukaappia ja pesukeinoja,
Kylpyammeita y. m., y. m.

*** ALUMINIUMIA ***

harkoissa ja plootuissa sekä erinomaisen somasti tehtyjä

Aluminiumi-teoksia.

Herman Lindell. ERITYISLIKE

Taiteilija- ja Piirustustarpeita.

Harpillaatitot sekä kaikenlaatuiset Piirustustarpeet
ovat tietysti aina ostettavat

* Piirustustarpeidenkaupasta, *

koska se, „Erikoisliike“ ollen, ehdottomasti tarjoo
suurimmat takeet siitä, että tavara on parasta.

Matemaattisia ja Geodeettisia koneita.

Itä Henrikinkatu

Keskinäinen SUOMI

Henkivakuutus-yhtiö HELSINGISSÄ

Henkivakuutuksia, Elinkorkoja, Myötäjaisvakuutuksia,
Jälkeenelokorkoja, lapsenvakuutuksia.

Yhdesänvuotisen toimintansa aikana on yhtiö suorittanut:

Kuolemantapauksista	Smk. 2,561,957: 97
Elinkorkoina	382,362: 98
Voitto-osuuksina vakuutetuille	892,077: 52
Osinkoina osakkeenomistajille	156,264: —

Vakuutetuille jaetut voitto-osuudet olivat:

V:ltä 1891	Smk. 5,496: 25	V:ltä 1896	Smk. 91,941: 90
1892	25,358: 57	1897	140,309: 02
1893	48,409: 42	1898	198,289: 15
1894	66,741: 01	1899	241,557: 90
1895	73,974: 30		

Suurin kotimainen henkivakuutusyhtiö.

Palovakuutus-

Osakeyhtiö

G. F. STOCKMANN HELSINGISSÄ

suosittelee suurta ja hyvin lajiteltua varastoaan kaikellaisia hyödyllisiä tavaroitaan, niinkuin:

TALOUSTAVAROITA

joiden joukossa: Keittoastioita, Kahvikeittiöitä,
Teekeittiöitä, Petrooleumikeittiöitä,
Kahvimylyjä, Lihamylyjiä, Jääkaappeja,
Talousvaakoja, Tarjottimia y. m.

Tampereen Liinakehruutehtaan ja
Tampereen Kutomon

Pöytäliinoja, Servettejä, Pyyhinliinoja, Lakana-
paittinaa y. m.

Tampereen, Forssan ja Waasan pumpulitavaroita.

Porsliini- ja Fajanssitavaroita.

Pöytäkaluja, Kahvi- ja Teekaluja, Kahvi- ja Tee-
kuppeja y. m. sekä kotimaisia että ulkomaisia.

Jiitalan ja Nuutajärven Lasitavaroita,

kuten Karahveja ja Laseja, Vesikannuja ja Laseja, Hedelmä-
maljoja, Sokurilastioita, Asetteja y. m.

Liinaisia ja Pumpulisia Nenäliinoja.

Somia ja kestäviä

◆ NIKKELITAVAROITA ◆

niinkuin Kannuja, Tarjottimia, Leipäkoreja,
Kynttilänjalvoja y. m.

Fiskarsin, Sorsakosken ja ulkomaisia

HIENOJA TAKOMATUOTTEITA

niinkuin Saksia, Pöytä-, Kynä-, Puukko- ja Partaveitsiä
y. m.

Työkalulaatikoita, Kelkkoja ja Luistimia.

KULLERVO

Myöntää
Tapaturma-
vakuutuksia.

Esim. Kauppias, virkamies, ylioppilas maksaa 10,000 markan vakuutuksesta vuosittain 20 markkaa, jolloin maksetaan korvaukseksi: a) jos kuolema sattuu — 10,000 mk. b) jos hän tulee työhön kykenemättömäksi — aina 650 mk. vuosittain, koko elinajan. c) jos sattuu ohimenevä vamma — aina 5 mk:aan päivältä, sairauden aikana. Vakuutuksia päätetään postinkin välityksellä.

WAASAN

vastaanottaa
rahoja

Talletukselle,
Talletus-konttokuranttiiin ja
Juoksevalle tilille.

Talletus-konttokuran-
teista suoritetaan korkein
pankissa käytännössä
oleva talletuskorko ja voi
koron nostaa puolivuosittain
tahi jos niin halutaan, liittää
puolivuosittain pääomaan, joka
siinä tapauksessa kasvaa
korkealle.

OSAKE-PANKKI

Hinta: Aikaisten 32 siv. ja 2 lahjaliit. 75 p., 16 siv. ja 2 lahjaliit. 50 p.
Lasten 24 siv. ja 1 lahjaliit. 50 p., 16 siv. 25 p., 8 siv. 15 p.

Sopiva Joululahja!
Tunnettu ja suosittu Koitto-lehdenä on jällellä kokonaisia vuosikertoja parilla viime vuodelta. Sopii erittäin hyvin tässä tilaamaan Kansankodista, Helsingissä. Postissa tilattuna maksaa Koitto 1 mk. 80 p. vuodessa, asiamiehiltä tilattuna 1 mk. 50 p. Asiamiehet saavat joka 11:n ilmaseksi.

Tunnettu ja suosittu Koitto-lehdenä on jällellä kokonaisia vuosikertoja parilla viime vuodelta. Sopii erittäin hyvin tässä tilaamaan Kansankodista, Helsingissä. Postissa tilattuna maksaa Koitto 1 mk. 80 p. vuodessa, asiamiehiltä tilattuna 1 mk. 50 p. Asiamiehet saavat joka 11:n ilmaseksi.

Alli Tryggvin KALJAA,
joulujuomista jalointa, kaikista kaljoista ensin mainittua,

tilataan pääkaupungissa
telefoonilla 11 02.
Välttämättä hankittava jouluksi!

Jokainen ostakoon nyt kultaisia ja hopeisia JOULULAHJOJA, sillä nyt myydään herttaisia kultasormuksia 5:destä markasta alkaen ja hopeisia rintasolikia 75 piini, naisten pitkiä kellonperiä 3:sta markasta alkaen sekä kaikellaisia muita hienoja kapineita uskomattoman halvalla kultaseppä FERD. TIMPER'in luona. Ainoa myymälä Helsingissä on Aleksanterinkatu 7 (vastapäätä Yhdyspankkia).